

Чому чоловіки думають, що чужа дружина солодша

Коротка, але дуже повчальна історія

с. 12 »

Фото: zh.life.

ЦІКАВА Газета *на вихідні*

9 серпня 2018 року №32 (36) Ціна 4 грн

● ЕКСКЛЮЗИВ

**Головний синоптик країни
Микола Кульбіда:
«Раджу довіряти
Укргідрометеоцентр, а не інтернету!»**

15 діб — на сьогодні це межа метеорологічної науки у світі в точності передбачення погоди

Інтерв'ю «Цікавій газеті» Микола Іванович давав, перебуваючи у відпустці на озері Світязь. Як з'ясувалося, охоче їздить на Волинь щоліта. З цього і почали спілкування

Оксана КОВАЛЕНКО

«ЦЯ ВОЛИНСЬКА ПЕРЛINA НЕДООЦІНЕНА НІ НАШОЮ ВЛАДОЮ, НІКИМ ЗАГАЛОМ!»

— Пане Миколо, чим же вам так полюбився наш Світязь?

— Це ж перлина України! Світязь інакше й не назвеш! Але вона недооцінена ні нашою владою, ніким загалом! Це ж просто чудо, одне із чудес світу, на мій погляд, тому сюди приїжджати не те що потрібно, а обов'язково — щоб подихати повітрям, помилу-

ватися краєвидами, скупатися в цій воді, такої більше ніде немає! І зараз (На момент інтерв'ю — Ред.) сиджу, любуюся островом посеред озера. Ми

люванням: «Українське радіо обіцяло дощ, а що там інтернет каже?» Якому прогнозу радите вірити: від метеоцентру, інтернетівським чи поєднувати одне з другим?

— Завдяки можливості отримувати інформацію через Всесвітню метео-організацію передових у цьому сенсі країн, національні метеослужби завжди у виграші і попереду (чи це буде Африка, чи Азія, чи Україна). Погода ж від інтернет-ресурсів — це математичні розрахунки за моделями, які багато чого не враховують, наприклад фізико-географічних умов, висоти над рівнем моря, впливу гірських масивів на формування погоди. Ну дуже багато всього залишається поза увагою: той же фактичний стан погоди, тому що він, як правило, фіксується один раз на добу — і цього мало! Найбільш якісні передбачення можна отримати тільки в підрозділах національної служби Українського гідрометеоцентру — волинському, львівському, інших.

“
Це ж просто чудо,
одне із чудес світу,
на мій погляд, тому
сюди приїжджати
не те що потрібно,
а обов'язково.

з дружиною зупинилися в приватному секторі. Сюди багато наших друзів приїхали (загалом зо два десятки уже назбиралося). Із Львівської області, Волинської, Закарпатської і Київської.

— Зарах частенько люди цікавляться погодою ось із таким форму-

Закінчення на с. 3 »

● НЕ СВЯТИ ГОРШКИ ЛІПЛЯТЬ

Дівчата знайшли ніким не зайняту в Україні нішу, і конкурентів у них вкрай мало.

**Бабусину роботу
«з-під ніг»
перетворили
на сучасний бізнес**

Історія нового українського бренду Zv'yazani, який виготовляє килими ручної роботи, доводить, що головне у власній справі — вірити в успіх і вчитися

Інна ПІЛЮК

«ЗВ'ЯЗАНІ ОДНІЄЮ МРІЄЮ»

Навряд чи наші бабусі могли сподіватися, що ткацтво, їхня повсякденна праця, якою займалися в українських селах з осені аж до весни, може бути прибутковою та модною справою. Цю істину втілили у життя дві креативні дівчина: Наталя Осауленко та Ольга Каретнікова-Котягіна. Вони започаткували виробництво килимів ручної роботи. Себе називають зв'язаними однією мрією — відновити забуту традицію ткацтва, поєднавши її із сьогоденням.

Самі вони не вчилися ані на ткаль, ані навіть на швачок. Тож справа для обох виявилася новою, але дуже бажаною. Власне, саме тому робота і вдалася, бо обе чітко знали, чим саме хочуть займатися. Наталя, уродженка Луганська, раніше працювала на державній службі, львів'янка Ольга була журналісткою. Але творчі художні задатки час від часу давали про себе знати, тож дівчата в один і той же час, але нарізно, пробували свої сили у дизайнерському одягу, створенні аксесуарів для бариста тощо. Та переїзд до Києва і їхнє випадкове знайомство розкрили спільній для обох задум — виготовляти ексклюзивні килими.

Закінчення на с. 6 »

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

Спочатку зник «бацька», а за ним – і наш «батько»

Найрезонансніші подїї в житті країни та світу очима наших журналістів

Після розлучення Володимира Кличка донька залишилася з ним

Колишню цивільну дружину уславленого українського боксера американську акторку Хайден Панеттьєрі застукали з іншим чоловіком

Хто новий кавалер Хайден – невідомо. Папараці зловили їх разом у дорогому ресторані. Вони весь час жартували і трималися за руки. Мама актриси Леслі Фогель, схоже, не жалкує, що її доночка розлучилася з українським боксером. «Зараз Хайден вільна, вона і Володимир просто є батьками їхньої 3-літньої доночка Каї», – заявила вона.

Три роки тому повідомляли про якусь депресію, яка навалилась на Хайден після народження дитини. Не завжди переконливим на ринзі у той час був і Володимир. Видно, що таки не складалось у їхній сім'ї. А ось зараз Хайден має щасливий вигляд, депресію як рукою зняло.

Може, секрет її веселої зустрічі у тому, що доночку акторка віддала Володимиру і, поки самотній татусь доглядає дитину, має можливість повністю поринуту у «другу молодість»?

А так гарно все починалося...

Донор зустрілася із пацієнтою, якій... віддала своє серце!

Як таке можливо, спитаєте? Можливо. Це називається «процедурою доміно»

Фото gazeta.ua
Його віддали для трансплантації іншій жінці – 55-річній Лінді Карр.

Операцію проводили три команди. Одна видалила серце і легені у померлого донора. Друга пересадила органи Теммі. Третя пересадила її серце Лінді.

Через шість тижнів жінки зустрілися, і донор змогла почути, як б'ється її головний орган в чужих грудях. «Дивно, що я пожертвувала своє серце – і досі жива. Чи чули ви колись про таке?» – розплакалась Теммі. «Мені просто пощастило, що ситуація склалася таким дивним і благополучним чином», – обійняла її Лінда. А подруга Рут Іссаксон намалювала картину, де Теммі слухає, як б'ється Ліндіне серце (на фото).

...Завдяки серцю та легеням людини, чия душа вже на небесах, життя отримала інша жінка, котра також подарувала комусь своє серце. Це неймовірне чудо, авторами якого є самі люди!

Отже, за порядком. 53-річна Теммі Гріффен з американського штату Орегон потребувала пересадки легень. Зазвичай якщо «міняють» цей орган, то у парі із серцем (воно у Теммі хоч і працювало добре, але через хворобу легень було зміщене). Словом, коли знайшли померлого донора, то від нього пересадили Теммі і легені, і серце. А що ж зробили з її здоровим серцем?

Убив власну дитину і наклав на себе руки

Моторошна трагедія сталася у Житомирській області

Увага підлітків, що гуляли в лісовому масиві поблизу села Кам'янка, привернув автомобіль, до якого довгий час ніхто не наїздувався. Коли хлопці заглянули всередину машини, їм відібрало мову – у салоні були дві мертві людини – чоловік і дівчинка.

Поліція з'ясувала, що 34-річний батько убив свою восьмилітню дочку, а потім вчинив самогубство. На місці трагедії була записка. Вбивця пояснив свій вчинок побутовими негараздами та проблемами у сім'ї.

Хочеться тільки запитати: в чому винна дитина?

Порошенко сам зателефонував кореспонденту ТСН і розказав, де... не був. Але де ж був?!

Глава держави не з'являвся на людях та в телевіорії цілий тиждень після того, як 28 липня взяв участь у хрестій ході. Виявилось, подорожував. «З 29 липня по 5 серпня 2018 року Петро Порошенко з приватною поїздкою перебував у Євросоюзі для проведення низки зустрічей», – відповіли в Адміністрації Президента на запит «Української правди». Що це за приватні зустрічі і де саме вони відбувались – не сказали. Лише уточнили, що їздив Порошенко за власні гроші і не до Іспанії, де має будиночок

Тим часом Президент особисто зателефонував журналістці ТСН Ользі Василевській, яка готувала сюжет про можливий його відпочинок в іспанській Марбелі. Це сталося за півгодини до ефіру, 6 серпня. Василевська готувала матеріал «У пошуках Петра Олексійовича довелось піднятися на найвищу гору в Марбелі» і анонсувала його на своїй сторінці у Facebook. Порошенко розповів, що ніколи там не відпочивав: «Хочу вам повідомити, що зараз я перебуваю на робочому місці, у Києві, Україна, вулиця Банкова. Я дуже щасливий, що завдяки моїй скромній особі ви, особливо за рахунок великого олігарха («1+1» належить Коломойському. – Ред.), зможли відвідати Іспанію і відпочити там. Едине, що скажу, – ні в цьому, ні в минулому році, ні на найбільший,

ні на найменший горі, ні в Марбелі, ні в іншій частині, крім Мадрида і Сантьяго-де-Компостела, я не був», – заявив Президент журналістці. І закінчив розмову, не відповівши, чому його літак 8 днів стояв у Відні.

Якщо Порошенко сам підігрів інтерес до своєї поїздки і зателефонував до журналістки, то йому, певно, таки кортить розповісти, де був і з ким зустрічався? Тому чекаємо на продовження! А президент Білорусі Александр Лукашенко, про таємниче зникнення якого з телевіорів ми повідомляли тиждень тому в «Цікавій газеті», з'явився таки на людях. Щоправда, заявив не те, що ми прогнозували – «Не даждьотесь!», а попросив журналістів помагати його: «Кажуть, що двійник працює, ти мене так іноді щупай».

● ПРЯМА МОВА

Володимир СПІВАКОВСЬКИЙ,

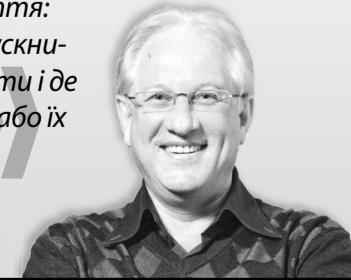
бізнесмен, блогер, вражений цифрами поданих заяв до вищих навчальних закладів за спеціальностями:

Журналістика – 20 тисяч, філологія – 60 тисяч, туризм – 20 тисяч, математика – 1,2 тисячі, хімія – 1,5 тисячі, фізика – 764 заяви, матеріалознавство – 370.

Навіщо нам стільки журналістів, туристів, економістів і взагалі пофілістів? Йдуть учитися на філологів і журналістів не тому, що є попит. Його немає. Але це єдине, що вважається легким, – для веселого університетського життя, коли можна продовжити дитинство.

Тому тут змішалися всі фактори нашого недолугого життя: вітчизняні виши і шкільна освіта слабкі, характери у випускників – теж слабкі. Батьки розгубилися і не знають, куди бігти і де у дітей щастя. Перспективи в країні не проглядаються, або їх ніхто не показує...

Ну чого ж не проглядаються? Перспективи зрозумілі. 5 років гульок у виши, а потім – на полуниці до Польщі...

У Трускавці встановили 12-метрову статую Ісуса

Її буде видно здалеку, адже постала скульптура на найвищій точці міста – Гошівській горі

Це копія знаменитого 40-метрового «Христоса Спасителя» у Ріо-де-Жанейро, який височіє над бразильським містом з 1931 року.

Ініціатор трускавецького проекту – місцевий політик та меценат Ігор Кісак. «Я думаю, що скульптура буде об'єднувати усіх християн та принесе нам мир», – сподівається він.

Що ж, у теперішній час це дуже потрібно українцям, яких лякають громадянськими та релігійними війнами.

Фото lviv.ua

● ЕКСКЛЮЗИВ

Головний синоптик країни Микола Кульбіда: «Раджу довіряти Укргідрометеоцентр, а не інтернету!»

15 діб — на сьогодні це межа метеорологічної науки у світі в точності передбачення погоди

Оксана КОВАЛЕНКО

Закінчення. Початок на с. 1.

«УКРАЇНА ПОКРИТА РАДАРНИМИ СПОСТЕРЕЖЕННЯМИ ЛІШЕ НА ТРЕТИНУ, ТОМУ НАМ ВАЖЧЕ ПЕРЕДБАЧИТИ ШКВАЛИ І СМЕРЧІ»
— Звідки ж беруться помилкові прогнози?

— Є об'єктивні обставини і суб'єктивні. По-перше, зараз прогноз погоди — це математичне моделювання стану атмосфери над певною територією — він зумовлює явища погоди, які ми вже спостерігаємо біля землі. Саме воно передбачає розв'язання математичних рівнянь із дуже багатьма невідомими. Їх близько тисяч! Де можна їх більш-менш чітко визначити, то визначаються, і це враховується, а в інших випадках припускається, що ці величини дорівнюють чомуусь (або нулю, або ще чомуусь) — і саме тут з'являється неточність при розв'язанні математичних задач, — і цих помилок стає все більше зі збільшенням завчасності прогнозування. Тобто якщо на першу добу помилок дуже мало, то на другу — їх трішки більше, на третю — ще більше... Інша причина — на початковому етапі враховується фактична погода: вимірюється температура з точністю до 0,1 градуса, але якщо на десять днів ми складаємо прогнози, ця похибка на 0,1 градус весь час буде накладатися одна на другу — вже ми маємо похибку 1 градус (це тільки за рахунок точності вимірювань параметрів погоди). Третій — це, скажемо так, недостатня освіщеність певних територій — і Україну сюди також включаємо — радарними спостереженнями. (Є такі метеорологічні радарні системи, що дають змогу оцінити стан хмарних систем над територією.) Україна покрита такими спостереженнями лише на третину. Тут ми також втрачамо як прогнози і особливо в попередженні про небезпечні явища (шквали, смерчі). Ну й останній момент — суб'єктивний, коли спеціалісти або недостатньо кваліфіковані, або дещо неточно оцінили ситуацію і прийняли не зовсім правильне рішення. Але загалом якість метеорологічних прогнозів абсолютно достатня до п'яти діб! З десятою до п'ятнадцятої доби це вже дуже орієнтовні прогнози, точність яких може сягати 60 відсотків, але не більше. 15 діб — то на сьогодні межа передбачуваності в розвитку атмосферних процесів. Вона визначається рівнем метеорологічної науки у світі загалом.

«Маю постійне бажання знати, що робиться в атмосфері — я просто без цього не можу!»

лом, і розв'язанням отих математичних рівнянь.

— Що особливо подобається у своїй роботі директорові Українського гідрометеорологічного центру?

— Найбільше я люблю аналізу-

Мені інколи навіть присімно, що люди цікавляться погодою і хочуть почути з перших уст щось таке, чому можна вірити.

вати синоптичну ситуацію, тому що я ж за освітою — синоптик і дуже багато років працював інженером-синоптиком! Це бажання знати, що робиться в атмосferi (і не тільки над Україною, а й на значно більших територіях), настільки вже сидить всередині, що навіть на адміністративній посаді просто без цього не можу! Як правило, мінімум годину завжди зранку присвячує аналізу ситуації: я повинен мати свою думку в питанні розвитку погодних процесів, і її завжди маю! Мені це найбільш подобається. Суто адміністративні обов'язки не можуть подобатися ні кому, тому що це великий клопот господарський, фінансовий, це майно — тобто багато всього, що не може приносити задоволення, але його треба робити.

«ЛЮБЛЮ СПІВАТИ «ДИВЛЮСЬ Я НА НЕБО ТА Й ДУМКУ ГАДАЮ..., БО ЗВУЧИТЬ ПОТУЖНО»

— Головний синоптик країни звик, що його пізнають на вулиці?

— Мені інколи навіть приємно, що люди цікавляться погодою і хочуть почути з перших уст щось таке, чому можна вірити. А я вважаю, що синоптикам можна вірити!

— Миколо Іванович, чита-ла, що ви охоче співали у шкіль-ному хорі. Невже тепер зовсім не співаете.

— Ну, це буває рідко... Але, звичайно, не обходиться без пісні, коли збирається гарне товариство. Любимо поспівати під гітару, під гармошку чи баян і перевагу, звісно, надаємо українським пісням. Моя найулюбленіша пісня — «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю...». Достатньо складна у виконанні, але ж звучить так потужно!

ДО РЕЧІ

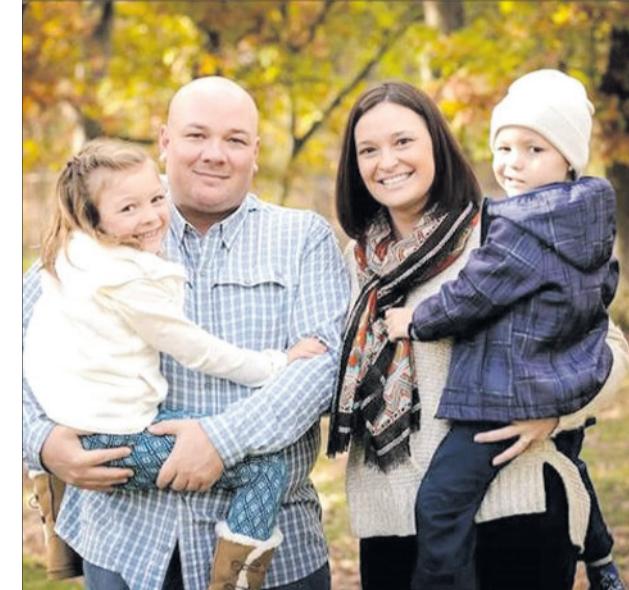
ДІДУСЬ СКАЗАВ: «ЗАВТРА ВИПАДЕ СНІГ — І ВЦЛІВ У ЯБЛУЧКО!»

Микола Кульбіда народився на Київщині — у травні 1955-го року в сім'ї колгоспників

Е сімейна історія, як дід змайстрував малому Миколі лижі, а снігу не було. Дідусь спрогнозував, що завтра випаде — і вцлів у яблучко! З того часу хлопчик зацікавився метеорологією. Вчився добре і вступив до Київського університету, нагеографічний. Згодом почав працювати: за 41 рік подолав шлях від інженера-синоптика до керівника Укргідрометеоцентру. Кандидат географічних наук, нагороджений Орденом «Заслуги III ступеня».

● ДО СЛІЗ

Фото clutch.ua.

Гаррет разом із мамою, татом і сестричкою.

«Нехай на похорон приїде Бетмен, і поставлять 5 надувних замків, бо мені 5 років...»

Цей прощальний лист — приголомшивий до глибини душі текст, де безжалін реальність вривається у веселий і легковажний світ дитячих ігор

Дев'ять місяців тому лікарі виявили в американського хлопчика Гаррета Матіаса злокісну пухлину, яка поразила скроневу кістку й мозкові нерви. З того часу хлопчик перебував у лікарні, де стійко переносив лікування і не втрачав почуття гумору, наприклад, називав себе, 5-річного, Великим Гарретом у підгузку.

Хочу, щоб після смерті мене спалили, як маму Тора, коли вона померла. А попіл повинен перетворитися в дерево, на якому я буду жити, коли стану горилою...

За три дні до смерті хлопчик надиктував батькам текст прощального листа. Вони опублікували його в соціальних мережах. Ось його фрагменти:

«Улюблений мій колір: Синій ... і червоний, і чорний, і зелений.

Улюблений супергерой: Бетмен ... а також Тор, Залізна людина, Халк і Кіборг.

Коли я виросту: Стану професійним боксером. Я найбільше люблю: Грати з моєю сестрою, мого білого кролика, треш-метал, Lego, Бетмена і коли мене занурюють у сон перед тим, як увісти катетер.

Я ненавиджу: Підгузки! Безглазий рак, коли мені вводять катетер, голки...

Я хочу... щоб після смерті мене спалили, як маму Тора (головний герой коміксів американського видавництва «Marvel» — Ред.), коли вона померла. А попіл повинен перетворитися в дерево, на якому я буду жити, коли стану горилою... Не хочу, щоб мій похорон був сумним. Нехай на нього приїде Бетмен. Хочу, щоб у залі, де зі мною прощатимуться, стояло 5 надувних замків, бо мені 5 років, і було багато фруктового льоду».

На знак пам'яті про стійкого сина батьки вирішили ввечері після похорону влаштувати символічне поховання згідно з ритуалом, прийнятим у вікінгів: із багаттям і феєрверком. Таку сцену хлопчик побачив у своєму улюбленим фільмі про Тора, і вона вразила його.

Прах Гаррета Матіаса поховають у заповіднику. На могилі посадять дерево.

Підготував Петро МАКАРУК.

Габріель обрав фах стиліста із 14 років.

У перукаря немає... рук

Але завдяки титанічним зусиллям Габріеля Ередіа тепер його знає вся Аргентина і багато хто хоче потрапити до цього модного стиліста на стрижку

Лія ЛІС

Він народився без рук. Але ще в дитинстві вирішив, що ця вада перешкодить йому самостійно втілювати власні мрії. Попри очевидну нездатність до праці, Габріель вирішив продовжити справу матері та став перукарем. Зараз його визнали найкращим у цій сфері в цілій країні. Стиліст наголошує: щодня змушеній доводити, що неповносправність не є перешкодою, а просто долею.

Щодня змушений доводити, що неповносправність не є перешкодою, а просто долею.

Габріель працює перукарем із 14 років. Він каже, що сама робота не важка. Найскладніше — переконати нових клієнтів у тому, що без рук він чудово впорається. Однак коли він завершує стрижку, то бачить задоволеного клієнта. Його перукарський салон найвідоміший у Буенос-Айресі.

— Ми самі творимо собі обмеження, — наголошує Габріель у розмові з журналістом інформагентства Reuters. — Ставимо бар'єри для себе і своїх мрій. Але ми завжди мусимо ити вперед, не зважаючи на думку інших.

Р.С. Жителька села Залісці Шумського району Тернопільської області Віра Фещук (на фото), яка народилася без рук, навчилася ногами робити все, зокрема і професійний макіяж, здобувши диплом візажиста. Після розлучення із чоловіком сама виховує двох доньок.

Фото poglyad.te.ua.

**ЦІКАВА
Газета**
на вихідні

Тижневик

«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Зареєстрована 6 жовтня 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальню — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розвідження — (0332) 72-38-94.

ТзОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЕДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 4 друковані аркуші

Передплатний індекс: **60307**

Реєстраційний номер

КВ № 22953-12853Р 06.10.2017 р.

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль.

Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,

сайт www.a-print.com.ua

Тираж **15 000** Замовлення №1041

● СВІТОВЕ ІМ'Я

Сталінське «шоу» для Бернарда Шоу: «Це неправда, що в Україні люди їдять одне одного. Я не бачив там голодних»

Після повернення з Москви знаменитий драматург, якого називали «другим після Шекспіра», заявив у Лондоні, що провів у Радянському Союзі 9 найситніших днів у своєму житті

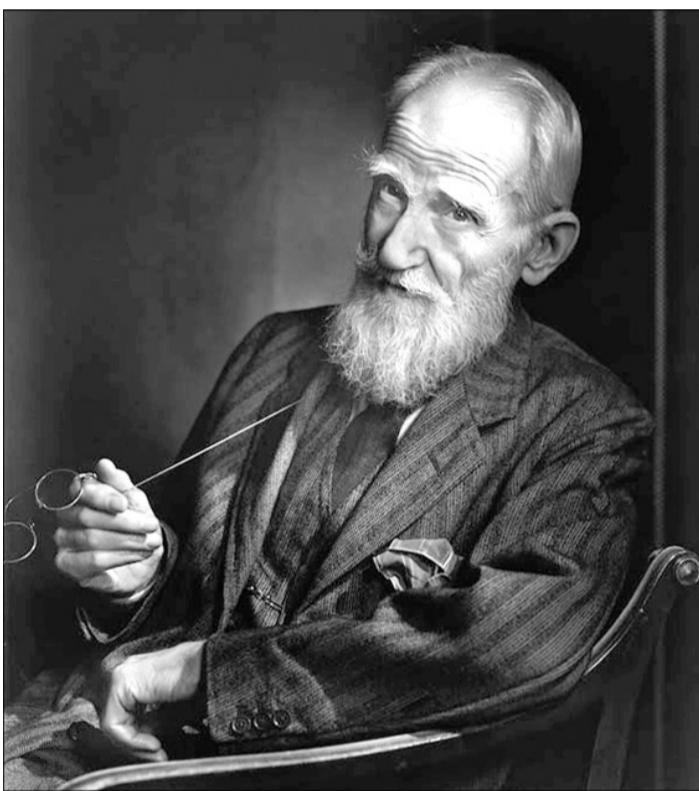
Костянтин МОРОЗ

Пауреат Нобелівської премії з літератури 1925 року, британський письменник ірландського походження Бернард Шоу (1856 – 1950) відомий своїми брутальними та відвертими афоризмами. Літератор з юності користувався простим правилом, яке йому допомагало: зі сміхом та гумором зустрічати всі негаразди. Неймовірно працьовитий, талановитий та плодовитий, він був реформатором сучасного театру. У 1881-му став вегетаріанцем, ніколи не пив ні чаю, ні кави, ні алкоголя й прожив 94 роки.

Закінчивши у Дубліні середню школу, про яку згадував з оғидою: «Мене навчили брехати, плаузувати перед дужими, розбестили паскудними історіями й убили все святе», він влаштувався журналістом у Лондоні. Весь вільний час проводив у бібліотеці Британського музею й займався самоосвітою. Слава до нього як драматурга прийшла ще на початку ХХ століття. Але один ганебний факт перекреслює всі досягнення цього всесвітньо відомого майстра пера.

Ще за 10 літ до початку Другої світової війни він став найбільш відвертим прихильником Сталіна і найефективнішим «спростовувачем» його кривавих злочинів. Драматург Бернард Шоу 1931 року відвідав Радянський Союз. У Москві влаштували грандіозну вечірку на честь його 75-ліття. Письменник тоді заявив: в Англії його попередили, що тут голодують, і змусили взяти з собою купу продуктів, які, за його словами, він по дорозі викинув, знаючи, що це неправда.

Він потрапив у Кремль на прийом. Три години розмовляв із радянським диктатором. Один із найвпливовіших інтелектуалів був у захваті. «Я очікував побачити російського робітника, а побачив грузинського джентльмена», — заявив він про Сталіна. Дійшло до того, що письменник пропонував висунути радянського вохдя на Нобелівську премію миру. Під час екскурсії йому продемонстрували справжнє «потьомкінське село».

Нобелівський лауреат прожив 94 роки.

Письменник тоді заявив: в Англії його попередили, що тут голодують, і змусили взяти з собою купу продуктів, які, за його словами, він по дорозі викинув, знаючи, що це неправда.

Таким чином Бернард Шоу став палким прихильником і другом Радянського Союзу та залишився ним до кінця свого життя. Після повернення з Москви письменник у Лондоні виголосив півторагодинну промову про радянську Росію. Він прогнозував: «Нова комуністична система спроможна вивести людство з теперішньої кризи. Голод в СРСР? Це нонсенс. Я ніколи не бачив, щоб десь годували так добре, як у Радянському Союзі. Це були 9 найситніших днів у моєму житті», — заявив Шоу з притаманним йому сnobізмом.

Торкнувшись цієї проблеми ще в 1933-му в передмові до п'єси «На міліні», Бернард Шоу категорично заперечував існування голоду в Україні. «Я не бачив там голодних людей, і діти були помітно гладкими. І я не можу вірити тим звісткам, коли

щойно прочитав у The Times листа від містера Керенського, який запевняв, що в Україні головні люди їдять одне одного». При цьому посилається на авто-

ДІАЛОГИ КЛАСИКА

Під час однієї зі світських вечірок до письменника підійшла пані й запитала:

— Чому Бог спочатку створив чоловіка, а вже потім жінку?
— Тому, що не хотів, щоб у момент створення чоловіка вона давала йому поради.

* * *

У Бернарда Шоу запитали:

— Скільки ви хотіли б заробляти, щоб вважати себе щасливим?
— Рівно стільки, скільки, на думку моїх сусідів, я заробляю.

* * *

Нав'язлива шанувальниця допитувалася в Шоу, як краще писати, щоб стати відомою письменницею.

— Зліва направо, — відповів драматург.

* * *

Одна роздратована пані у запалі відвітості заявила:

— Якби ви були моїм чоловіком, я б підсипала вам отруту.
— Мадам, — відповів Шоу, — якби ви були моєю дружиною, я б сам випив її.

● НА ПЕРШИХ РОЛЯХ

«Червоний директор» Кучма подарував нам Конституцію й олігархів і заявив: «Україна — не Росія»

Я не хотів у цьому матеріалі другого Президента країни закидати гнилими помідорами. По-перше, у чоловіка — ювілей, сьогодні, 9 серпня, йому виповнюється 80 років, а по-друге, літа зробили із нього доволі милого дідуся. Втім, якщо аналізувати клубок проблем, які нині не дають жити українцям (від війни та корупції до дефіциту національної самоповаги), то всі нитки ведуть до Леоніда Кучми (на фото). Хоча також є теорія, що всі звинувачення — це чийсь підступний зговір проти ефективного глави держави, не вигідного, скажімо, Кремлю

Leonid Olynyk

РОЗУМ — ЧУДОВО, АЛЕ СТАРТ КАР'ЄРІ ДАВ... ВПЛИВОВИЙ ТЕСТЬ

Біографія Леоніда Даниловича — це історія злету, але в дусі радянської дійсності. Він народився на Чернігівщині, батько загинув на фронтах Другої світової війни, мама працювала в колгоспі. Отож стартові позиції у майбутнього президента були не надто вигідні. Передумовою успішної кар'єри стала хороша освіта. Він вивчився на інженера-механіка у галузі ракетної техніки

ня, Кучмі відчинилися двері у велику політику. Працюючи гендиректором ВО «Південний», він обирається народним депутатом УРСР (XII скликання, а пізніше Верховної Ради України I скликання). З жовтня 1992-го майже рік Леонід Данилович очолює уряд молодої держави. Саме на цей час припадає шалена інфляція, коли більшість українців стали злидненими мільйонерами. Щоправда, громадськість головним винуватцем такої ситуації вважала тодішнього президента Леоніда Кравчука. На пост глави держави в 1994-му Кучма пройшов на прокремівських

Фото 24smi.org.

ЦЕ КАЗАВ ЛЕОНІД ДАНИЛОВИЧ:

«Україна — не Росія» (2003 рік).

«Коли я став президентом, у мене спочатку була мрія, щоб в магазинах з'явилася ковбаса. Потім — щоб у нас в країні були такі заправні станції, як у Європі. І, нарешті, щоб ми дійсно чимось відрізнялися і весь світ знову згадував Леоніда Кличка, такі команди, як «Шахтар», які прославляють Україну» (2009).

«У нас після кожного гетьмана зазвичай починалася боротьба за булаву, причому, кровопролитна. Ось нічого і не виходило в Україні. Саме тому я в книзі написав, будь в Україні свого часу свій цар або король, ми б вже давно відбулися як держава» (2010).

«За скромними підрахунками у нас 7–8% у порівнянні з «газпромом» капіталізації. Хто у нас що буде питати? Тобто все, що є на території України) стає власністю «газпрому»... Я категорично проти злиття, тому що, як пропонує Росія, — це не злиття, а поглинання» (2010).

«За незалежність завжди потрібно бути готовими платити. Коли

потрібно — кров'ю. У більш спокійний час — можна грошима, якщо не вистачило політичної мудрості і економічного розрахунку» (2011).

«Крим ми вже втратили, і я вважаю, що повернути його вже нереально, адже Росія пішла ва-банк. Для ніїнагда дороги немає. Вона Крим вже ніколи не віддасть» (2014).

«Головна українська позиція має бути незмінна: миротворчі війська повинні бути присутніми на всій окупованій території України, включаючи російсько-український кордон». А те, що пропонує Росія на лінії зіткнення, — це зробити новий кордон з Україною, і зробити щось на зразок Придністров'я, знову заморожений конфлікт. Але це буде щось набагато гірше Придністров'я, тому що Придністров'я не має кордонів з Росією. А тут 420 кілометрів кордону, який ми не контролюємо взагалі — що це буде?» (2018).

«Я вже говорив: усе, що відбувається на Донбасі, і всі перспективи розвитку подій на Донбасі залежать від Господа Бога і Путіна. Господа Бога немає, Путін є захотів — зробив» (2018).

опонентом виступатиме «абсолютне зло» — комуніст Петро Симоненко. Скажімо, на Волині Кучму підтримують 75,44 відсотка виборців, тоді, як у Криму — 44 процента.

Гривня і Конституція — основні здобутки другого Президента незалежної України під час першої каденції. Після приборкання не надто лояльного парламенту на чолі з Морозом, погрозами розпуску Кучма вибудовує чітку вертикаль виконавчої влади.

У червні 1996-го глава держави «зачинив» депутатів у Верховній Раді і змусив їх ухвалити Основний закон держави. Через такі механізми законотворчості й досі лунають сумніви у легітимності Конституції. У тому ж році українці отримали власну валюту. Одна новенька гривня

коштувала 100 тисяч старих купонів, за долар же давали 1 гривню 70 копійок. Оскільки на той час темпи інфляції в країні суттєво знизилися, з'явилося відчуття стабільності, хоча середня зарплата не дотягувала навіть до 100 «зелених». Міжнародна політика Кучми почалася з відмови від ядерної зброї, адже саме він, а не Леонід Кравчук, ставив свій підпис під Будапештським меморандумом. «Багатовекторність» — цей принцип у стосунках з іноземними державами давав можливість тривалий час відносно мирно співіснувати з РФ, Європою та США, отримуючи дешевий газ від північних сусідів і кредити від західних. Саме Кучма декларував свого часу намір інтегруватися в ЄС та НАТО. Щоправда, у єльцинській Росії це не викликало великих істерик.

СПРАВА ГОНГАДЗЕ — КІНЕЦЬ ПОЛІТИЧНОГО ЗЛЕТУ

За що українці досі тепло згадують Леоніда Даниловича, то це за конфлікт із Росією щодо острова Тузла. Глава держави зумів тоді відстояти цей клаптик суші, висловлюючи готовність застосувати зброю. Але це вже був другий термін президентства Кучми, який став можливим завдяки серйозній підтримці олігархів, вигодуваних Леонідом Даниловичем на корупції і відвертому розкраданні державних ресурсів. Однак імідж нашого героя не стільки псуvalи типові для пострадянських країн скоро-багатки, як значно серйозніші речі. У жовтні 2001 року українська ракета, за офіційною версією, збиває літак, що летів із Тель-Авіва в Новосибірськ, загинули 78 осіб.

У 2003-му США звинуватили Кучму в продажі Іракові радіолокаційних станцій «Кольчуга». І, напевно, найтемніша пляма в біографії другого очільника України — це звинувачення у вбивстві журналіста Георгія Гонгадзе. Його обезголовлене тіло було знайдене 2 листопада 2000 року в Таращанському лісі, приблизно за 100 кілометрів від Києва. Після оприлюднення записів, зроблених працівником служби охорони президента Миколою Мельничченком, підозра у замовленні цієї розправи впала на главу держави. З цього почався кінець політичної кар'єри Леоніда Кучми. Поступова міжнародна ізоляція підштовхувала його в бік Росії. У результаті він підтримав на виборах ставленника Кремля Януковича. Народ сказав своє «ні» і вийшов на Майдан. І саме під час Помаранчевої революції Кучма настанок продемонстрував якості, які нині, особливо після Революції гідності, викликають повагу в багатьох українців: він не застосував зброї.

Нині Кучма — офіційний представник України у тристоронній групі щодо врегулювання конфлікту на Донбасі. Він підтримує офіційну позицію країни у ставленні до російської агресії. Часто з'являється на державних заходах у компанії екс-президентів Леоніда Кравчука і Віктора Ющенка або ж свого зятя-олігарха Віктора Пінчука.

За що українці досі тепло згадують Леоніда Даниловича, то це за конфлікт із Росією щодо острова Тузла. Глава держави зумів тоді відстояти цей клаптик суші, висловлюючи готовність застосувати зброю.

на фізико-технічному факультеті Дніпропетровського університету. Втім, ключовим критерієм росту для хлопця стало одружження з Людмилою Тумановою, прийомною дочкою головного технолога «Південного машинобудівного заводу», а згодом головного інженера Головного технічного управління Міністерства загального машинобудування СРСР Геннадієм Тумановим. Саме з Півднівної, засекреченого гіганта радянського ракетобудуван-

гаслах, зокрема обіцянках другої державної мови — російської. Як наслідок у другому турі в Криму за нього проголосувало 89,7 відсотка виборців, а в Івано-Франківській області — 2,5 відсотка. Забігаючи наперед, варто зазначити, що коли українці обирали Кучму вдруге, ситуація відрізнялася кардинально: незважаючи на репутацію «червоного директора», він отримав грандіозну підтримку в західних регіонах, бо його

зазвичай починалася боротьба за булаву, причому, кровопролитна. Ось нічого і не виходило в Україні. Саме тому я в книзі написав, будь в Україні свого часу свій цар або король, ми б вже давно відбулися як держава» (2010).

«За скромними підрахунками у нас 7–8% у порівнянні з «газпромом» капіталізації. Хто у нас що буде питати? Тобто все, що є на території України) стає власністю «газпрому»... Я категорично проти злиття, тому що, як пропонує Росія, — це не злиття, а поглинання» (2010).

«За незалежність завжди потрібно бути готовими платити. Коли

«Цікава газета на вихідні»

Нас можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні України

Вартість передплати:

- 1 місяць — 14 грн 97 коп.
- 3 місяці — 44 грн 91 коп.
- 4 місяці — 59 грн 88 коп.

Цікава — до кави!

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 60307

● НЕ СВЯТИ ГОРШКИ ЛІПЛЯТЬ

Бабусину роботу «з-під ніг» перетворили на сучасний бізнес

Історія нового українського бренду Zv'yazani, який виготовляє килими ручної роботи, доводить, що головне у власній справі — вірити в успіх і вчитися

Інна ПІЛЮК

Закінчення. Початок на с. 1

Справа виявилася не такою і легкою, як здавалася одразу. Якщо з ідеями проблем не виникло (ставку зробили на варіації візерунків старовинних слов'янських килимів), то з процесом виготовлення все було складніше. Адже в Україні є лише кілька великих виробників машинних килимів і маленькі майстерні. За ручні пласти з оригінальним орнаментом практично ніхто не хотів братися. З одного боку, це стимувало, а з іншого — додавало впевненості, що дівчата знайшли ніким не зайняту в Україні нішу і що конкурентів у них вкрай мало.

ВІД ІДЕЇ ДО ПЕРШОГО ВИРОБУ МИНУВ РІК

Насамперед у пошуках ткаль подруги поїхали в Західну Україну. Майстерні шукали у Косові та Коломії, адже були наочувані про тамтешні традиції цього ремесла. І яким же було здивування, коли виявилось, що насправді ця прадавня справа фактично зникає. Тож пошуки вирішили продовжити за кордоном. Побуваючи в Азії, в Африці. «В Індії все класно з виробництвом. Приходиш, а там сто людей сидять і чутъ сотню килимків одночас-

Така оригінальна краса, де нитка до нитки підбирається вручну, твориться майже місяць.

но, — пригадує Ольга. — Але тут проблема з доставкою вже готових виробів. Вона обходилася б занадто дорого. З марокканськими ткалями — інший клопіт. Вони живуть у невеликих поселеннях десь серед пустелі, там же працюють. Можливості безпосередньо спілкуватися з ними немає, вся комунікація — лише через їхніх посередників на ринках».

Тож знову повернулися до пошуку майстерні в Україні. Допомогли соціальні мережі.

жі. На численні оголошення, які подруги там розміщували, з Прикарпаття відгукнулися випускниці вишу за спеціальністю «прикладне мистецтво», котрі якраз вивчали ткацтво. Великого досвіду вони ще не мали, але тестове завдання виконали на відмінно. Перший килим молоді ткалі виготовили за три тижні. Того ж дня, як оголошення про його продаж виставили в інтернеті, виріб купили. Це неабияк надихнуло і вселило впевненість, що

РЕКЛАМА

ПО ВСІЙ УКРАЇНІ МИ ШУКАЄМО ГОЛОВНОГО ПЕРЕМОЖЦЯ НАШОЇ 8-Ї АКЦІЇ!

**ЦЕЙ
ЩАСЛИВЧИК
ОТРИМАЄ**

235 000 ГРН*

КРОК НОМЕР 1	Візьміть 2 останні цифри номера Вашого телефону. Це Ваше особисте число.
КРОК НОМЕР 2	ПОМНОЖТЕ на 2.
КРОК НОМЕР 3	ДОДАЙТЕ 3.
КРОК НОМЕР 4	ПОМНОЖТЕ на 4.
КРОК НОМЕР 5	ВІДНІМІТЬ 12.
КРОК НОМЕР 6	РОЗДІЛІТЬ на Ваше особисте число.

скоріш перевірте,
можливо, цим
щасливчиком
будете Ви!

СКІЛЬКИ У ВАС ВИЙШЛО?
ТІЛЬКИ ТОЙ, У КОГО ВИЙШЛО 8, може отримати

235 000 гривень через 10 днів!

У ВАС ВИЙШЛО 8? ТЕРМІНОВО ТЕЛЕФОНУЙТЕ!

0-800-50-55-41

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ зі стаціонарних та мобільних телефонів у межах України (понеділок – субота з 8:00 до 20:00, неділя з 9:00 до 19:00)

КОД АКЦІЇ: 27579

*Акція проводиться з 08.12.2017 р. по 26.12.2018 р. на всій території України. Розіграш відбудеться 26.12.2018 р. в м. Києві. Детально про умови акції та місце проведення розіграшу відзначається з окремого листа. Призовий фонд акції складає 235 000 гривень у одиному макеті представлений у вигляді автомобіля, організатор залучає до собору від виробників, дистрибуторів, посередників та інших партнерів. Для участі в розіграші не вимагається підтвердження володіння грошей (в тому числі залізними або іншими засобами, заснованими на ризиці), конкурсом або публічною обічнякою винагороди без оголошення конкурсу у розумінні Голови 79 Цивільного кодексу України. Відповідаючи на цю акцію, клієнт дає згоду на подальше використання компанією та партнерами його персональної інформації, таку згоду можна відкликати будь-якої мити. 10-денний термін — орієнтовного характеру для подальшої участі в акції. Телефон для дозвілів: (044) 299-55-83 (вартист послуг згідно з тарифами Вашого оператора). ТІЛЬКИ ДЛЯ ПОВНОПЛІТНИХ.

© ТОВ «ГІПЕР ТОРГ», а/с № 84, м. Київ, 03300, 2018 р. GM3_CC_CIKAVAZ_100818

Фото bzh.life

На міжнародній виставці килимів у Ганновері слов'янські мотиви в орнаменті стали неабиякою «фішкою» українських майстринь.

Спільна ідея поєднала у дружбі та партнерстві дівчат із протилежних кінців України.

рухаються у потрібному напрямі. Загалом від рішення почати бізнес до виготовлення первого килима минув рік.

СИРОВИНА УКРАЇНСЬКА, А ПОПІТ — ЗАКОРДОННИЙ

А далі й організаторки бізнесу, і майстри ні вчилися всьому разом: освоювали складну ткацьку техніку, методики створення візерунків, приглядалися до можливих ринків збуту. Перші вироби купили підприємці зі Львова

Дівчата знайшли ніким не зайняту в Україні нішу, і конкурентів у них вкрай мало.

та Києва. Та ініціяція підказувала, що більше потрібно орієнтуватися на закордонний ринок, адже ручна праця, яку доводиться вкладати, коштує надто дорого для пересічного українського покупця. Та й попіт на вироби ручної роботи за кордоном більший. «Килим розміром 2 на 2,5 метра виготовляють протягом 3–6 тижнів. Це якщо йдеться про простий геометричний візерунок. Кожна ниточка за малюнком вплітається вручну. Це клопітка і дорога праця», — каже Наталія.

Ціни на готові вироби різні — від 16 тисяч гривень за менший килим і до 20–30 тисяч за великий. Тканині доріжки можуть коштувати 3–6 тисяч. Усе залежить від розмірів і складності виконання.

Бізнес розвивається виключно на українській сировині. Овечу шерсть для виробництва закуплюють вітчизняну, фарбують її вручну аніліновими кислотними та харчовими барвниками. За потреби килим проклеюється за голландською технологією: до його основи спеціальним клеєм прикріплюється бавовняне полотно. Завдяки цьому він стає більш міцним і довше служитиме.

УЧИТЕСЯ ТКАТИ? ТОДІ ВАМ — У ZV'YAZANI

Поки що справа не приносить великих прибутків, адже майже все зароблене вкладають у виробництво, проте дівчата вірять в успіх розпочатої справи. «Організовувати бізнес заради мистецтва — це значить, що через три місяці він заглохне. Бізнес має створювати гроші та робочі місця, а вже потім — мистецтво», — впевнені компаніонки.

Тож уже найближчим часом дівчата планують відкрити ще одну майстерню у Києві, яка діятиме паралельно з прикарпатською. Прогнозують, що на це знадобиться більше сотні тисяч гривень. Доведеться придбати ще 3–4 великі вертикальні верстати та 2–3 горизонтальні, за кожним із яких можуть одночасно працювати дві людини. Передбачають, що тоді виготовлятимуть 4–6 килимів на місяць.

А ще Ольга і Наталія мріють, що колись выпускники навчальних закладів, які спеціалізуються на прикладних мистецтвах, розглядають бренд Zv'yazani як основне і перспективне місце для працевлаштування.

● САМ СОБІ ПСИХОЛОГ

«Коли родина живе в трикутнику Карпмана, то й дитина неминуче буде втягнута в цей капкан».

Як зробити своє життя щасливішим

Уперше цю найпоширенішу модель взаємин описав класик трансактного аналізу Стівен Карпман (на фото) у 1968 році. Він довів, що люди маніпулюють одне одним, взаємозалежні і дуже від цього втомлюються. У так званому трикутнику Карпмана можуть крутитися і двоє, і троє, і цілі групи осіб. Але ролей у ньому завжди три: жертва, контролер-диктатор, рятівник

У ПАСТЦІ ЛЮБОВ ПОМИРАЄ

Жертва. Для неї життя — це страждання, вона втомлюється і не справляється. Її і прикро, і страшно, і соромно. Вона заздрить та ревнє. Не вистачає ні сил, ні часу, ані бажання зробити щось для покращення свого становища.

Контролер-диктатор. Напружений, роздратований, злий і боїться. Він не може забути минулі проблеми і постійно пророкує нові біди в майбутньому. Контролює і критикує близьких, відчуває нестерпний тягар відповідальності і дуже втомлюється від цього. Його енергія — на нулю.

Рятівник. Відчуває жалість до жертв і злість на контролера. Вважає себе на голову вищим за інших і насолоджується усвідомленням своєї місії. Але насправді нікого не рятує, його потрібність — ілюзія, а мета його дій і порад — самоствердження.

ЗАДУМАЙТЕСЬ, ЧИ ЦЕ НЕ ПРО ВАС

Контролер-диктатор не дає спокою жертві, критикує її, а вона старається, мучиться, втомлюється і скаржиться. Рятівник утішає, радить, підставляє вуха і жилетку для сліз. Учасники періодично міняються ролями. Всі вони залежать один від одного, тому що джерело своїх проблем вбачають в іншій людині. І нескінченно намагаються змінити партнера так, щоб він служив їхнім цілям. І такі стосунки — аж ніяк не любов.

Коли родина живе в трикутнику Карпмана, то й дитина неминуче буде втягнута в цей капкан. Її будуть обмежувати в самостійності, можливості вибору, прийнятті рішень. Такі

батьки часто грають на почуттях боргу, сорому, провини, жалю.

СКАЖІТЬ СОБІ: «ГОД!»**Якщо ви жертва:**

1. Перестаньте скаржитися на життя. Витратте цей час на пошуки можливостей поліпшити становище.
2. Запам'ятайте раз і назавжди: ніхто вам нічого не винен.
3. Усе, що ви робите, — це ваш вибір і відповідальність.

Головне, потрібно вміти адекватно оцінювати ситуацію. Слід розуміти, коли вами намагаються маніпулювати. І не скочуйте у мильну опера виснажливих стосунків. Не грайте нав'язувані вам ролі. Прагніть бути щасливими!

4. Не виправдовуйтеся і не картаєте себе, якщо вам здається, що не відповідаєте чи ємось очікуванням.

Якщо ви контролер:

1. Припиніть звинувачувати у своїх проблемах інших людей і обставини.

2. Ніхто не зобов'язаний відповісти вашим уявленням про те, що правильно і неправильно.

3. Вирішуйте розбіжності мирним шляхом, без злоби й агресії.

4. Перестаньте самостверджуватися за рахунок тих, хто слабший за вас.

Якщо ви рятівник:

1. Якщо у вас не просять допомоги або поради, — мовчіть.
2. Перестаньте думати, що ви краще знаєте, як треба жити.
3. Не давайте необдуманих обіцянок.
4. Годі чекати подяки і похвали.
5. Перед тим як кинутися «чинити добро», чесно запитайте себе: чи таке вже необхідне є ефективне ваше втручання?
6. Припиніть самостверджуватися за рахунок тих, хто постійно скаржиться на життя.

ТЕПЕР БУДЕ ІНАКШЕ!

Якщо поставити собі за мету віднатися з трикутника і працювати над собою, зміні не змусять себе чекати. У вас з'явиться більше часу і сил. Напруга у стосунках, швидше за все, ослабне.

Отже, нова модель взаємин:

1. Жертва перетворюється на героя. Тепер замість нарікати на долю, людина бореться з не-вдачами, але відчуває не знемогу, а азарт.

2. Контролер трансформується у філософа. Він більше не критикує, не хвилюється за наслідки. Він знає, що все йде до кращого.

3. Рятівник стає мотиватором. Він спонукає до дій, описуючи близкі перспективи.

Головне, потрібно вміти адекватно оцінювати ситуацію. Слід розуміти, коли вами намагаються маніпулювати. І не скочуйте у мильну опера виснажливих стосунків. Не грайте нав'язувані вам ролі. Прагніть бути щасливими!

За матеріалами інтернет-видань підготувала Оксана КРАВЧЕНКО.

● АКТУАЛЬНО

Головний медик країни: «Найкраще відмовитися від споживання дикорослих грибів»

В.о. міністра охорони здоров'я Уляна Супрун (на фото) розмістила власні поради для любителів «тихого полювання»

«В Україні росте майже 2000 видів шапинкових грибів. З них юстівних — щонайбільше 500. Якщо ви збираетесь за ними або шукаєте інгредієнти для нового рецепту — будьте дуже обережні. Найкраще відмовитися від споживання дикорослих, замінивши їх тими, які вирощують штучно, продають у торговельний мережі. Не купуйте грибів на стихійних ринках», — написала пані Супрун на своїй сторінці в мережі Facebook.

Якщо ж ви не можете відмовитися від «тихого полювання», прислухайтесь до порад очільниці Мінздраву.

Які «боровикові» збирати та як їх правильно приготувати:

Страви, приготовані з грибами, зберігаються в холодильнику не більше доби.

Якщо все ж пішли по гриби — уважно оглядайте їх: звертайте увагу на колір капелюшка, губки, ніжки. Збирайте лише добрі вам знайомі. За найменшого сумніву одразу викиньте той гриб, не залишаючи його разом з іншими у кошику.

Не беріть занадто молоді чи старі — їх легко переплутати з отруйними.

Дуже небезпечні гриби поблизу трас, підприємств, забруднених територій: вони вбирають у себе широкий спектр отруйних речовин, зокрема важкі метали. Не збирайте їх у посуху: в цей час гриб пересихає, віддаючи воду і збільшує концентрацію токсинів.

Не кушуйте сирі. Вдома ще раз ретельно їх перевірте: всі сумнівні слід викинути.

Готувати гриби потрібно першої доби після збирання і варити щонайменше три рази у свіжій підсоленій воді не менше як по 30 хвилин.

Страви, приготовані з грибами, зберігаються в холодильнику не більше доби.

Уляна Супрун також назвала основні ознаки отруєння грибами: нудота, блювання, різкий біль у животі, діарея, підвищення температури тіла, зниження пульсу, задуха, судоми, відтік крові від кінцівок (холодні руки та ноги), появлення галюцинацій та марнення.

Якщо з'явився хоча б один із цих симптомів, треба терміново:

- телефонувати на номер «103»;
- поки іде допомога, промивати шлунок простою водою, аби викликати блювання;
- пити багато рідин та сорбентів;
- виконувати рекомендації оператора «103».

Відмовтеся від дикорослих грибів, а споживайте штучно вирощені на стихійних ринках чи у продавців на автошляхах — піти багато.

Не збирайте незнайомих, перезрілих або дуже молодих грибів

Грибні

страви не можна їсти малолітнім дітям, вагітним та жінкам, що годують груддою.

Ніколи не перевіряйте гриби на отруйність цибулиною або срібною ложкою. Це — хибні методи

За перших ознак отруєння (нудота, блювання, головний біль, галюцинація, біль у животі) негайно викликайте швидку допомогу

Велика сторінка для Пані

● РУКОДІЛЬНИЦЯМ

«Сміються-палають мальви яскравими кольорами...»

Її здавна вважали чи не найпопулярнішою і найбільш улюбленою квіткою в Україні. Рожа, або ж мальва, – давня і надійна берегиня. За народним повір'ям, саме в ній оселяються добре душі предків, щоб охороняти мешканців хати. А ще на її високих стеблах упродовж майже всього літа розпускаються дуже гарні квіти, тож не випадково мальви найрізноманітніших забарвлень здавна прикрашали українські садиби. Хай бережуть вони і вашу домівку!

І здавна вважали чи не найпопулярнішою і найбільш улюбленою квіткою в Україні. Рожа, або ж мальва, – давня і надійна берегиня. За народним повір'ям, саме в ній оселяються добре душі предків, щоб охороняти мешканців хати. А ще на

її високих стеблах упродовж майже всього літа розпускаються дуже гарні квіти, тож не випадково мальви найрізноманітніших забарвлень здавна прикрашали українські садиби. Хай бережуть вони і вашу домівку!

● ДОМАШНЯ АКАДЕМІЯ

Час для «консерваторів»

Літо — гаряча пора для господинь. Треба ж усе, що вродило в садах і городах, помістити в банки і закатати. А для цього необхідний ключ

Якщо хочете законсервувати, як кажуть, намертво, то без спеціального пристрою не обйтися. Наши господині ще закатують овочі і фрукти великими обсягами, тому магазини пропонують чималий асортимент ключів вітчизняного виробництва. Ціни, щоправда, різні. Але є їх два основні види. Класичним користувалися ще наші бабусі, це ключ і напіавтомат. Мамо і найновішу форму — з ручками, які стискають кришку: банки закриваються швидко, але доведеться докласти чимало зусиль. Тож якщо ви збиратесь консервувати самі, то радимо обирати перший варіант.

● МАМА НА ЗАМІТКУ

Куди не варто брати малюка?

Якщо ви побуваєте де-небудь у Німеччині чи Америці, то, напевно, зустрінете там чимало дітлахів в універмагах, ресторанах, на туристичних об'єктах

Усвіті так прийнято: не відкладати життя на потім через народження дітей, а вести звичний спосіб разом із ними. Там для цього створені всі умови, починаючи від кімнат матері та малюків навіть у найменших магазинах і закінчуючи стільчиками для годування дитячим меню в більшості кафе.

У нас до цього ставляться по-іншому. «Навіщо тягнути дитину до магазинів, іти з нею у ресторани!» — ці запитання ставлять собі і батьки, і люди, які опиняються поряд із нашими малюками. І хоча з тих пір, як піднялася зализна завіса, ми все частіше виводимо їх у світ, масовим це явище не стало.

Нерідко можна бачити дітей, які, поки їх мами стоять у черзі до каси чи прімірочної, гасять магазином. Замість того, щоб сказати: «Вибач, синочку, підемо звідти», батьки починають «шпілти» на них, вимагаючи не бігати, не приставати до тютю. Але ж це ви винні, що привели дитину туди, де їй нудно. З ресторанами, звісно, інша історія. Малечка їх полюбляє. І не можна сказати, що дітлахам там не місце. Але йти з чадом обідати в заклад варто лише тоді, коли ви хочете влаштувати йому свято, а не зустрічатися з подружками чи провести романтичний вечір із чоловіком. З'їши свою страву, дитина, напевно, засумує — і доведеться повернутися додому. А батькам хочеться подивитися фільм чи послухати виступ артистів.

Оточ психологів радять: не беріть дітей на такі заходи! Краще підійті з ними на мультик чи в ляльковий театр. Задоволення дитині гарантовано. І там вона, звичайно, нікому не заважатиме.

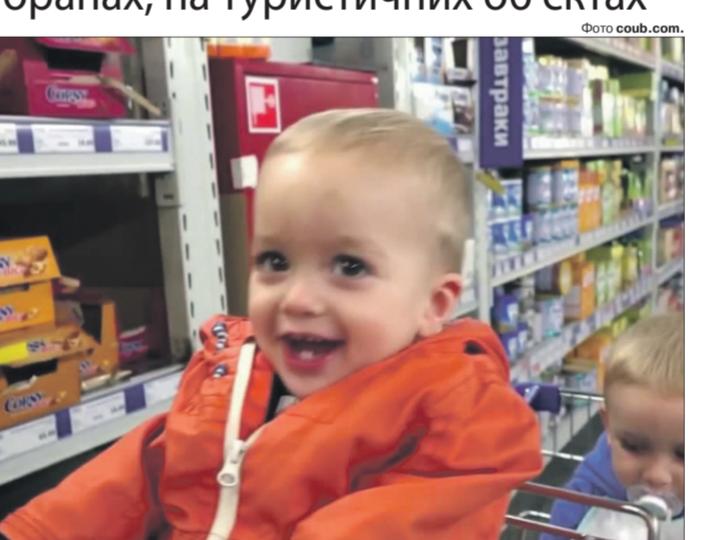
Якщо розпалася сім'я, не можна звинувачувати тільки чоловіка. Винні обоє: і чоловік, і свекруха.

●

ДОМАШНЯ АКАДЕМІЯ

Час для «консерваторів»

Літо — гаряча пора для господинь. Треба ж усе, що вродило в садах і городах, помістити в банки і закатати. А для цього необхідний ключ

пройденого в магазині сценарію. Крім того, у проміжку між пер-

Не беріть дітей на такі заходи! Краще підійті з ними на мультик чи в ляльковий театр. Задоволення дитині гарантовано.

шим, другим і компотом вести світську бесіду з подругами вам все одно не вдасться, бо ж малюк потребуватиме уваги.

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ТЕБЕ

Тримайтесь від нього якнайдалі!

Деякі чоловіки з дитинства склонні до насильства. Такі не зміниш, не зцілиш любов'ю і турботою. Зустріч із ними не обіцяє нічого доброго. Вони змущаються і принижують тих, хто іх оточує, щоб компенсувати власну недосконалість. Ось 7 ознак того, що чоловік або хлопець — моральний гвалтівник

6. Прагне завжди контролювати.

Він хоче бути в курсі всього, що з вами відбувається: що, де, коли і з ким ви робите. Сімейний бюджет тримає у своїх руках: ви повинні звітувати за кожну покупку, навіть на туалетний папір вам потрібно заздалегідь попросити гроші. Ваш хлопець буде вмовляти швидше почати жити разом, кинути роботу, при цьому не цікавлячись вашими планами на майбутнє.

7. Виправдовується тим, що любить вас.

Саме тому не наважується його покинути. Він переконує, що всі призначення, всі отріяні слова, всі спроби контролю і ревності — все це свідчення його безмежного кохання до вас. Він ображе, бо ви йому не байдужі!

Маніпулює найсвятішими по-няттями — «любов», «турбота», при цьому щиро вірить, що за це йому все пропадає.

Джерело: tutkatamka.com.ua

● ВАЖЛИВО ЗНАТИ

Чому з'являються задирки і як із ними боротися

Це проблема, яку краще не залишати без уваги. Простий надрив шкіри біля нігтів може почати кровоточити, а при потраплянні в рану інфекції швидко перетвориться на нари

● Які ж причини появі?

Вплив хімічних речовин.

Мийні засоби сушать шкіру, вона стає жорсткою, нігті ламаються, кутикула грубша, на ній виникають мікротріщини, що перетворються на задирки. Використовуючи гумові рукавички під час прибирання, ви уникнете цих неприємностей.

Ванночки — ефективний домашній засіб.

Після процесу з теплою олівковою олією будь-якої проблеми — власна профілактика. Але якщо задирки все-таки з'явилися, є багато засобів, що допоможуть швидко їх позбутися.

Ванночки — ефективний домашній засіб. Після процесу з теплою олівковою олією будь-якої проблеми — власна профілактика. Але якщо задирки все-таки з'явилися, є багато засобів, що допоможуть швидко їх позбутися.

Неякісний манікюр або його відсутність. Механічне пошкодження шкіри при неправильних діях майстра може спричинити цю проблему. Такі ж наслідки має і брак догляду за ними.

Звичка гризти нігті. Це не лише негарно, а й шкідливо: з'являються задирки і серйозні запалення, які їх супроводжують.

Захворювання шкіри. Іноді вони зумовлені різними розладами в організмі через нестачу вітамінів, недуги внутрішніх органів. Розпізнати таку причину може лише лікар.

Маска з каланхое чи алое. Вимийте листки цих рослин і подрібніть їх на кашку. Суміш нанесіть на місце появі ранок, обмотайте плівкою, зверху надягніть

СІМ «Я»

Подряпини бувають різні

— Допоможи мені знайти поличку з книгами про дитячу психологію! — Все одні не допоможе! Он візьми ліпше «Англійського пацієнта»! Такий діалог у нас із сином відбувся в книгарні. У соцмережах нині часто вживають слово-винахід «усміхнуло» (коли проти волі та й усміхнешся). Мене тоді справді усміхнуло: я ж бо шукала книгу зовсім не для того, щоб вчитати, як причарувати і «розім'якшити» свого йоршистого підлітка, який хоч і тримається незалежно, але переконаний, що мій світ обертається в основному навколо його персони. Однак він правиль у тому, що моє з ним спілкування ще рихтувати... (Судячи з багатьох факторів, думає, що працювати має переважно мама)

Оксана КОВАЛЕНКО,
мама

Наша по-батьківська потреба, як в полягає в тому, щоб нас потребували, а потреба підлітків — у тому, щоб не потребувати нас. Цей конфлікт абсолютно реальний, і ми зіштовхуємося з ним щоденно, помагаючи тим, кого любимо, стати від нас незалежними, — мені дуже припали до душі ці слова, сказані психотерапевтом Хаймом Гінноттом. Як правдиво, з одного боку, виброявляти, вигрязати незалежність у час, коли на 100% вона тобі не по зубах! З іншого — таку запеклу й агресивну боротьбу, загорнуту у фольгу неприбирання, забудькуватості, ігнорування, емоційних спалахів, тисячі тат і мам не вміють і не можуть витримувати спокійно. Однак на те є і професії психолога та психотерапевта, щоб акумулювати досвід, аналізувати його — і допомагати батькам гаруватися.

Дітей підліткового віку якось запитали, чи заважають їм якісь слова або вчинки батька-матері. Одна з відповідей була такою: «Батькам не варто постійно критикувати і поправляти дітей. Мого брата виховали саме так. Він не втримується на жодній роботі через те, що не може терпіти тиск начальства». Або ще: «Терпіти не можу, коли батьки на мене репетують», «Коли я розповідаю їм, що мене щось дратує, відповідають: «Не думай про це», — ось таке мене реально виводить».

У якісь із попередніх рубрик я писала, як мама довго і нудно перевчала себе не говорити «Ta це дрібничка, скоро заживе», коли дочка показувала їй свої подряпинки. Бождитина хотіла співчуття, а не щоб її заспокоїли, чи ще гірше — взялися переконувати, що це не варто жодної уваги. Схожий трафарет радять підкоректувати й у ставленні до майже дорослих дітей. Психологічні подряпинки здаються нікчемними з висоти років — для підлітка ж це болюча рана.

Цього разу я зробила для себе ще одне відкриття про спілкування з підлітками із книги неодноразово згаданих Адель Фабер і Елейн Майліш. Вони проводять тренінги для батьків про те, «як говорити, щоб підлітки слухали, і як слухати, щоб вони говорили». Батько й мати, за їхніми спостереженнями, помиляються, бо надто вболівають за дітей: «**Нам дуже важко слухати, якнаші діти висловлюють значеність, не задоволення, розчарування чи пригніченість. У нас не вистачає сил бачити їх нещасними.** Тому ми з найліпших устремлінь відмahuємося від їхніх почуттів і **намагаємося нав'язати свою дорослу логіку.** Хочемо показати їм, як відчувати «правильні» почуття. Але, тільки прислухаючись до дітей, ми можемо забезпечити їм максимальний спокій. Саме наше прийняття їхніх тривожних почуттів допоможе їм самостійно справитися зі своїми бідами».

Виновок, який випливає зі сказаного, — замість думати, як же все виправити, думаймо, як допомогти дитині це зробити самостійно. Коли хтось із дружів розповідає нам про свою біду, ми слухаємо... I киваемо головою, даемо можливість виговорити, вилити із себе... I в жодному разі не поспішаємо з порадами, настановами чи доріканнями: «Ну як ти міг!» Це правда, що діти нам не друзі, але і їм не треба радити у час слухання. Головне, що їм потрібно, — наше намагання розділити відчуття дітей, глянути їхніми очима. Не поспішаймо висловити своє бачення!

— Теорія завжди мудра і далека, — скажете ви і будете праві. Частково. Далека до того моменту, поки не спробувати її використати. А яка гордість бере, якщо бачиш: вона таки працює! Дитя доросле й одночасно ще мале іде зі своїми подряпинами до тебе, бо знає, що тут йому полегшає...

Маєте свої історії про дітей — діліться. Пишіть на редакційну адресу чи мою електронну okovalenko74@gmail.com.

Яка гордість бере, якщо бачиш: вона таки працює!
Дитя доросле й одночасно ще мале іде зі своїми подряпинами до тебе, бо знає, що тут йому полегшає...

КОЛЕСО ІСТОРІЇ

Футбольна трагедія на Керосинній вулиці чи смердючий продукт радянської пропаганди?

Як людська драма спочатку стала матеріалом для створення неоковирного міфу, а згодом — ще халтурнішого його «розвінчування»

В історії українського (і не тільки) футболу є сторінка, яка аж нікі не вписується в сучасні спортивні рамки. Йдеться про «Матч смерті» — футбольний поєдинок в окупованому фашистами Києві влітку 1942 року. І хоча відтоді вже минуло понад три чверті століття — ті події тепер не дають нам спокою. Тож «Матч смерті»: вигадка радянської пропаганди чи таки найбільша драма світового футболу?

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Літо 1942-го — лінія фронту вже за сотні кілометрів від окупованого Києва, отже, місто живе не лише війною. Тут, зокрема, регулярно проводяться й футбольні матчі. Усіх — як-от протягом останнього часу «Реал» у Лізі чемпіонів — трощить місцевий «Старт». Воно й не дивно, адже кістяки команди складають гравці ще довоєнного київського «Динамо», яким «підіграють» кілька земляків із колишнього «Локомотива».

Суперниками «Старта» є переважно команди, сформовані з військовослужбовців окупаційних військ. Приміром, 21 червня кияни «виносять» збріну угурського гарнізону з рахунком 6:2, а 5 липня буквально «закопують» у газон збріну вже румунського гарнізону — 11:0!

Дивлячись на ганебні фіаско своїх поплічників, німцім і самим кортить спробувати сили в поєдинку з київськими «чарівниками м'яча».

З перших днів серпня Київ охоплений неабияким ажотажем — усі очікують на справді великий футбол! Шостого числа протистояння «Старта» має «Flakelf» — команда військово-повітряних сил Німеччини, знаних під назвою «Люфтвафе». Зустріч має відбутися на стадіоні «Зеніт», що на тодішній вулиці Керосинній, початок о 18-й, а входний квиток коштує п'ять карбованців (усе це можна дізнатися з афіші, яка збереглася в музеїчних фондах).

З перших хвилин «крилатий» «Flakelf» летить перемагати зухвалих київських викскопів! А після фінального свістка «льотчики»... ганебно виповзають з поля із втягнутими в плечі головами — поразка 1:5!

Більшої ганьби «Люфтвафе» згодом завдає хіба легендарний українець Іван Кожедуб, який протягом 1943–1945 років особисто зіб'є 66 німецьких літаків і стане тричі Героєм Радянського Союзу!

«Flakelf», звісно, прагне реваншу. З усіх усюді німці кличуть до Києва підсилення — аби цього разу вже рознести зухвалого суперника на друзікі й нарешті перетворити той клятий старт на повний фініш!

«Реванш» (саме так називався поєдинок на афішах — слово «матч» взагалі не фігурувало) відбувається вже за три дні — 9 серпня. Цього разу починали на годину раніше — о 17-й.

Команда «Люфтвафе» мала ще грізніший та лютіший вигляд. Проте, як кажуть в Україні, не вашому задрипаному теляті нашого вовка з'їсти! «Старт» знову святкує перемогу — цього разу вольово, з рахунком 5:3!

Власне, на цьому документальна частина цієї історії закінчується, натомість

Афіша матчу, про який сперечаються і донині.

починається сила-силенна інтерпретація.

За твердженнями радянської пропаганди, розлючені фашисти відразу після матчу... розстріляли українських футболістів!

Натомість викривачі радянських міфів переконують, що розстріляли (значно пізніше після того поєдинку!) лише чотирьох гравців «Старта» — і жодного стосунку до ігор з командою «Flakelf» цей злочин не мав.

До речі, уточнена кількість розстріляних і їхні імена... збігаються з даними, які подавалися за радянських часів як документальні факти (а не розрахована на не надто перебірливо «споживача»

Серед версій розправи над футbolістами дослідники (які не вірять у розстріл за футбол) згадують їх чи не з півдюжини!

голоспівна пропаганда).

Приміром, ще далеко 1971 року на стадіоні «Динамо» у Києві встановили гранітну стелу з горельєфними зображеннями чотирьох футbolістів: воротаря Миколи Трусевича, півзахисників Олексія Клименка та Івана Кузьменка, а також нападника Миколи Коротких.

Установлено, що троє перших було розстріляно в Сирецькому концтаборі 24 лютого 1943-го (від «Матчу смерті» минуло понад півроку!). А Миколу Коротких фашисти позбавили життя ще на початку осені 1942-го: за одними даними розстріляли, за іншими — помер від серцевого нападу під час допиту.

Серед версій розправи над футbolістами дослідники (які не вірять у розстріл за футбол) згадують їх чи не з півдюжини!

В одній із них екс-футbolісти постають звичайними злодюжками, яких злапали на крадіжці свіжоспеченої продукції на хлібозаводі, де вони працювали.

В іншій — «динамівський квартет» Трусевич-Клименко-Кузьменко-Коротких (усі вони до війни працювали за київське «Динамо») постає вже

затятими хуліганами, які влаштували на тому ж хлібозаводі грандіозну бійку з колегами.

Ще одна версія стверджує, що 23 лютого («День Красної Армії!») на одному з підприємств окупованого Києва підпільні вчинили диверсію, у причетності до якої запідозрили Трусевича, Клименка та Кузьменка (тут відразу виникає питання — якого милого за кілька місяців до цього чи то розстріляли, чи замутили Коротких?).

Далі — більше! Вдалося знайти публікації, автори яких стверджують, що знищена четвірка була ніякими не футbolістами, а... справжністю енкаведистами! Мовляв, фашисти розстріляли Трусевича, Клименка, Кузьменка та Коротких (багато джерел стверджує, що їх знищили таки разом), як тільки дізналися, що ті є... співробітниками НКВС та навіть мають спеціальні звання.

До речі, остання версія виставляє «німців» уже геть закінченими ідіотами, які мало не на третьому році війни з СРСР нарешті допетрали, що спорттовариство «Динамо» виникло на зорі створення того самого СРСР як спілка спортивців правоохоронно-силових структур (на початках — саме НКВС). Першим почесним головою її був не хто інший, як Фелікс Дзержинський. Спеціальні звання формально мали (і нині мають, проте це не стосується гравців сучасного київського «Динамо») чи не всі «відомі» динамівці (як-от «полковник міліції» Валерій Лобановський чи «майор» Яна Кличкова!).

Тож скидається на те, що нинішні розвінчуваючі міфу про «Матч смерті» таки є «гідними» його колишніх створювачів. А до істини в цій історії — ще копати й копати...

До речі, той легендарний стадіон «Зеніт» згодом було перейменовано на «Авангард», а 1981 року він нарешті отримав назву «Старт». Щоправда, це не вберело його від потрапляння у 2010-му в приватні руки, які задумали... знести спортивну споруду під житлову забудову! Протести громадськості та численні суди буцімто поклали край цим планам. Та чи надовго?

Між іншим, під час розкопок залишків розстріляних жертв Сирецького концтабору буцімто (бо стверджувати щось у цій історії таки вкрай складно) знайшли... напівзотлі футбольні бутси. 1999-го неподалік того місяця встановили пам'ятний знак.

● КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

Жоден палац у світі не розташований так високо, як Потала.

Таємниче серце Тибету — земля богів

Легенда розповідає, що колись тут було глибоке озеро, в якому жив священний дракон. Правитель вирішив побудувати храм. І, щоб випросити милість, кинув у водойму перстень. Тієї ж міті з ней піднявся кам'яний символ — чортен. Тоді тисячі людей заповнили озеро камінням, на якому й постала Лхаса — столиця Тибету

Олександр ДУРМАНЕНКО

Тисячоліттями ця горська місцевість була таємницею. Геродот називав її «країною мурax» і був переконаний, що там добувають золото. Лхасу (з тибетської — «земля богів») описували мало не цілком створеною з дорогоцінного металу, прикрашеною величними статуями, з храмами, наповненими діамантами. Зрозуміло, що в таке місце мріяли потрапити і дослідники, і шукачі наживи, і паломники, адже вона була ще й резиденцією Далай-лам — священних правителів Тибету. Існують розповіді про відвідини столиці в XIV столітті чехом Одоріком. Про неї оповідав і легендарний Марко Поло. Однак для більшості мандрівників «сонячне місто» було закритим під страхом смерті. До яких лише хитроців не вдавалися чужоземці — видавали себе за корінне населення та монахів, наймали індійських шпигунів, підкуповували місцевих чиновників, але побачити таємницу Лхасу змогли лише одиниці.

Переломною стала друга половина XIX століття. Географічне положення Тибету — своєрідного мосту між Індією та Китаєм — робило його вкрай привабливим. До того ж миролюбним характером корінного населення гріх було не скористатися. Тож у червні 1903 року з прикордонного індійського міста Дарджилінг підкорювали Тибет вирушив тридцятиний загін британських солдатів. Спочатку експедиції не чинили жодного опору. Однак чим ближче підходили іноземці до священного міста, тим частішими ставали візити представників місцевого населення. Прохання було єдине — залишити монастир у спокої, який йому визначили вищі сили. Коли ж мирними пропозиціями англійці зневажували, їх спробували зупинити силою. Мабуть, неважко згадати, чим закінчилося зіткнення тренованого колоніального війська із селянами... 13 серпня 1904 року перед експедицією відчинилися ворота Лхаси.

Розчарування мандрівників важко передати словами! Керівник експедиції, полковник Янгхазбенд згадує, що легендарне місто богів неприємно

вразило вкрай брудними вулицями. На будівлях не було золота, а жителі нагадували не чарівників, а дітей — упертих і не дуже розумних. Лише про одну частину Лхаси він розповідає захоплено — Потала — палац Великого лами, який мовби навис над містом. Згодом полковник дещо змінить своє перше враження — побачить у тибетцях гарні риси. Та й вони стануть прихильнішими до чужоземців — підпишуть із ними до-

Колись навіть видали спеціальний указ, що забороняв жінкам виходити з помешкання, попередньо не вимастили обличчя багнюкою, аби не спокушати духовних людей.

говір, іншим шляхом проведуть до Індії, а на прощання подарують зображення Будди.

Лхаса офіційно відкрила свої таємниці лише в 1979 році. Сьогодні будь-хто може відвідати місто богів і переконатися, що воно мало змінилося з давніх часів. Звичайно, вулиці стали чистішими, однак такі ж вузькі. На будівлях не по більшало золота, а тибетці носять сучасний одяг та користуються гаджетами. Однак головні святині — палац Потала та Джукханг — найбільший храм Тибету — і досі захоплюють.

Лиш уявіть собі: на високій преводовуваті скелі побудовано цілий комплекс, головними в ньому є Білий і Червоний палаці. Мури білоніжного кольору мовби огортають червону кам'яну будівлю — резиденцію і гробницю Далай-лам. Саме так виглядає Потала — Палац другого керманиця — 13 поверхів галерей, переходів та кімнат, заповнених справжніми скарбами. І йдеться не лише про священні тексти, фрески чи предмети побуту. Наприклад, на будівництво гробниці Да-

лай-лами XIII витрачено декілька тонн чистого золота, а саркофаг зроблено зі срібла та заповнено вщерть коштовним камінням.

Велично виглядає і святилище Джукханг — Палац пана, на даху якого встановлено 4 позолочені каплиці. Кам'яні плити перед Джукхангом усі в глибоких борознах — за століття їх вичовгали ноги богомільців. А ще там установлено три великі мідні котли. На свята в них заварюють чай для тисяч монахів. У Тибеті — особлива любов до цього напою. Є навіть така приказка: немає життя, якщо немає чаю. Всередині храму — статуя сидячого юного Будди, навколо якої день і ніч горять золоті масляні світильники. Через зерно, яке розкидають у ритуальних цілях, у Джукханзі безліч мишій. З ними ніхто не бореться, адже паломники вірють, що вони — перероджені душі.

Назви головних вулиць і площ міста пов'язані з торгівлею. Центральна називається Бако — Торговельна. Друга за величиною — Вайдуйська — Базарна. Чого лише не побачиш у тутешніх крамничках, адже у Лхасу привозять вироби з усіх куточків Тибету. Для туристів — це справжній рай, тож і їх нескінченний плин та гомін нагадує ріку без початку і кінця.

Вирізняються серед них лише ченці в яскравому одязі, яких надзвичайно шанують. Колись навіть видали спеціальний указ, що забороняв жінкам виходити з помешкання, попередньо не вимастили обличчя багнюкою, аби не спокушати духовних людей. Нині, звичайно, його не дотримуються, а років 40 тому на вулицях ще можна було зустріти таких «красунь».

Лхаса — одне з таких місць, де час утрачає свою невідворотну силу. Духовний центр світу, який виник у VII столітті, продовжує зачаровувати і у ХХI-му. А що золотих вулиць та діамантів під ногами, то, давно відомо, — не в них справжнє щастя!

Наша довідка: Тибет — історико-географічний район Центральної Азії з населенням близько 10,5 мільйона осіб. З 1950 року входить до складу Китайської Народної Республіки як автономний округ. Історична столиця — місто Лхаса. Сьогодні уряд Тибету перебуває у вигнанні в індійському місті Дхарамсалі.

● ДРАМА

Чуже шмаття — чуже життя

Закінчення. Початок на с.16

Леся СМОЛКІ

Через кілька днів Вадим прийшов із квітами, вибаченнями і весільною обручкою.

— Погарячуває, прости. А дітей у нас ще буде багато.

Зоя мовчки показала на двері — його кулак знищив кохання і довіру.

Цілими днями не знаходить собі місця від образі і наруги над почуттями. Минув місяць. У двері неслідливо постукали. Степан?!

— Тільки я винен у твоєму нещасті. Чим можу спо-

на «вилові». Музика, шампанське, сміх, жарти.

Раптом у залі з'явилася Вірина свекруха, підбігла до неї і заголосила:

— Загинув мій синочок через якесь шмаття. Бувало, прийде, а ця (показала третячим пальцем на Віру) скій йому на шию, ногами дріб-дріб у повітря, слізами вміє, а за хвилину вже мчить до чемоданів (що ж ти там привіз коханій жіночі?) Обнишпорить, а тоді й до гаманця (скільки мій любий рибалка виловив «зелененъків»?) А він, бідолашний, зморений важкою роботою, здичавів без родинного затишку, ледве одразу за двері не кидається, щоб його знову виглядали, як Діда Мороза. Що їй (вона знову показала на Віру) — гроші вистачить тепер, щоб будь-якого чоловіка собі купити, якщо так не зуміє в себе закохати, а мій синочок обніматиметься тепер довіку з сирою землею...

Вона голосила, але, усвідомивши свою неправоту, обняла Віру, прихилилася до неї, і вони, плачучи, вийшли, іхнє ридання поволі затихало, але якийсь разівч, туга і безнадія, химерно витаючи в повітрі, вилися в Зоїне серце — це не на добро. Вона глянула на годинник — скоріше б закінчувалося весілля.

Гості довго не могли оговтатися. Музиканти не грали, розуміючи, що запрошеним не до танців. Але минула година, друга, усі, добряче випивши, розговорилися, згадуючи трагічні випадки, а тоді, поволі усвідомлюючи, чого їх тут зібрали, почали кричати: «Гро!» — і знову завиривало застілля.

Двері залу відчинилися, увійшов Вадим. Як дізнається?

— Бажаю щастя!

Степан налив шампанського у кристалевий масивний келих і простягнув гостеві. Зінці Вадима зловісно звузилися. Він підніс був келих до губ, а тоді таким же страшним, як і погляд, голосом прохрипів:

— Я бажаю щастя тільки Зої, а не тобі, — його рука з келихом різко описала в повітрі дугу і важко опустилася на Степанову скроню. Той упав, заливаючи кров'ю скатертину. Не дихав.

Зоя ще секунду постояла в якомусь дивному заціпенінні, а тоді повільно почала сповзати на підлогу. У вувах пролунало бабусине застережливе: «Чуже шмаття — чуже життя».

Фото xshyfc.com

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Домашні сири

Літо щедре не лише на ягоди, фрукти й овочі. У теплу пору господині, котрі тримають корівку (а дехто й не одну), мають удосталь молока. Тож і на ринку його можна вибрати – справжнє, жирне, смачне. То коли ж, як не зараз, спробувати приготувати найрізноманітніші сири. Справа ця не така складна, як може здатися на перший погляд.

МАСКАРПОНЕ

Справжній сир цього виду містить у собі до 50% жиру, має вершковий смак і на вигляд подібний до густого желе. Існує безліч рецептів для маскарпоне, пропонуємо кілька найдієвіших, які дають змогу отримати продукт, максимально близький до оригіналу

... з вершків

Інгредієнти: 1 л вершків із жирністю не менше 25%, 3 ст. л. лимонного соку.

Приготування. Лимон миємо, розрізаемо навпіл, вичавлюємо сік, відмірявши 3 столові ложки, залишаємо напоготові (замість 3 ст. л. лимонного соку можна взяти чверть чайної ложки лимонної кислоти). Заливаємо 1 л вершків в кастрюлю меншого діаметру. Розігріваемо їх на водяній бані, поставивши ємність у більшу кастрюлю з водою. Важливий момент: вершки необхідно постійно помішувати – так ми не дадемо їм загуснути. Коли вода у великій кастрюлі закипить, зменшуємо вогонь і гріємо, поки температура вершків сягатиме 85 градусів (Добре мати спеціальний термометр!). Знімаємо кастрюлю з вершками, але конфорку не вимикаємо. Вливаємо лимонний сік, постійно помішуючи. Коли температура знизиться на 3 градуси, акуратно повертаємо кастрюлю на водяну баню і гріємо при ретельному помішуванні, але температура не повинна перевищити поріг у 84 градуси.

Ніхто навіть із професійних кулінарів не скаже точно, скільки часу потрібно на приготування маскарпоне. Визначити ступінь його готовності можна тільки за зовнішнім виглядом, консистенцією або на смак. Помішуючи вершки в кастрюлі, час від часу піднімайте ложку і спостерігайте, як із неї стікає рідина: поступово вона стає більш тягучою, як желе, найкраще довести її до стану м'якого тіста, тоді можна проціджувати. Це робиться у два етапи. Застеляємо кількома шарами марле друшляк, під нього підставляємо миску для сироватки і виливаємо загусту вершкову масу. Те, що осідатиме по боках, акуратно згортаємо ложкою до центру. Коли сироватка стече, зав'язуємо кінці марлі і підвішуємо на 10–12 годин. Далі знову кладемо цей вузлик у друшляк, зверху ставимо гніт і ставимо в холодильник на 9–10 годин. Можна іноді помішувати майже готовий сир, контролюючи щільність.

... зі сметани

Інгредієнти: 800 мл сметани, 200 мл молока, 2 ч. л. лимонного соку.

Приготування. Влийте в кастрюлю сметану й додайте молоко, ретельно перемішайте. Поставте на вогонь, розігрійте до 75 градусів, постійно помішуючи. Додайте лимонний сік, зменшіть вогонь, щоб сметана потихеньку почала перетворюватися на сир. На цьому етапі дехто замість рівномірного помішування збиває суміш до стану сиру. Після того, як сметана повністю перетворилася на сир, вогонь вимикаємо, але сир ще кілька хвилин тримаємо на плиті. Ставимо під друшляк миску, застеляємо його марлею в кілька шарів, виливаємо сметану і даемо її стекти близько години. Після цього сирну масу у вузлику слід добре відтиснути – і маскарпоне готовий, можна додавати його в салат або десерт.

Фото yе.ua.

ТВЕРДИЙ

Нині супермаркети пропонують величезний асортимент сирів, але, приготувавши його власноруч, ви будете впевнені у якості продукту

Інгредієнти: 2 л не-збираного молока, 2 ст. л. солі, 6 яєць, 400 мл сметани, 200 мл кефіру.

Приготування. Поки закипає молоко з сіллю, збийте яйця зі сметаною. Тонкою цівкою введіть яєчно-сметанну суміш у молоко, помішуючи, додайте кефір і доведіть до кипіння, але не кип'ятіть. В результаті молоко має звернутися. Викладіть масу на дуже дрібне сіто (або застелений марлею друшляк), дайте стекти сироватці. Сир щільно загорніть у марлю, покладіть під прес і винесіть на холод на 4–5 годин. Що важчий прес, тим твердіший сир отримаєте.

До речі. Можна експериментувати з добавками: додаючи до сиру оливки, маслини, гострий перець, кріп, смажені гриби, горіхи, отримаєте абсолютно різні смаки.

Фото jisty.com.ua.

З ПАПРИКОЮ

Якщо готувати з домашнього, жирного молока, то сир за консистенцією схожий на магазинний, а якщо брати знежирене у крамниці, то сир буде розшаровуватися, як сулугуні

Інгредієнти: 2 л молока, 0,5 ч. л. лимонної кислоти, пучок зелені, 1 ч. л. куміну, 1 ч. л. кмину, 1 ч. л. паприки (шматочками), сіль.

Приготування. Майже доводимо молоко до кипіння і додаємо на 2 л молока 0,5 ч. л. лимонної кислоти. Коли відділиться сироватка, зливамо її через сіто, застелене марлею, а в отриманий ще м'який і гарячий сир додаємо дрібно посічену зелень (петрушку, базилік, кріп, кумін, паприку (вона має бути не мелена, а шматочками)). Якщо вам не до вподоби спеції, кладіть їх трохи менше. Швидко перемішуйте сир і загортаемо марлю зверху. Ставимо під прес на 40–60 хвилин. Пресом може послужити навіть кастрюля із сироваткою. Приблизно через годину сироватку солимо з розрахунком 3 ст. л. солі на 1 л рідини. Дістаємо сир із марлі і кладемо його в сироватку на добу.

Фото пум-пум-5.

МОЦАРЕЛА

Італійський молодий м'який сир здобув всесвітню популярність як чудовий компонент для піци і салату «Капрезе»

Інгредієнти: 1 л молока, 125 г натурального йогурту (без фруктових добавок), 1,5 ч. л. солі (можна більше, якщо любите солоніше), 1 ст. л. оцтової есенції (25%).

Приготування. Молоко з сіллю нагріти, але не доводити до кипіння. Додати йогурт, перемішати, влити оцтову есенцію, ще раз добре перемішати і зняти з плити. Друшляк застелити марлею, складеною в 4 шари, вилити туди молоко, що звернулося, відтиснути сир від сироватки, сформувати з нього кульку і покласти її в сироватку. Накрити рушничком і залишити, доки повністю склоне, тоді сир разом із сироваткою на 24 години поставити в холодильник, після чого рідину злити, а сир зберігати в холодильнику в закритій пластиковій чи скляній посудині.

Фото smachno.ua.

«ФІЛАДЕЛЬФІЯ»

Чи не кожен середньостатистичний українець може придбати цей вершковий сир, та, маючи рецепт його приготування, побалує своїх рідних таким смаколиком

Інгредієнти: 1 л молока, 1 ч. л. солі, 1 ч. л. цукру, 500 мл кефіру, 1 яйце, дрібна лимонна кислота або лимонний сік.

Приготування. Молоко з сіллю та цукром довести до кипіння і вимкнути газ. Влити в нього кефір кімнатної температури і помішувати доти, поки маса не звернеться. Відкіньте її на друшляк із марлею, складеною вчетверо, і дайте зайніві рідині стекти близько 15–20 хвилин, час від часу помішуючи, але відтискати сироватку не варто, адже трохи її має залишитися в сирі. Збийте в окремій посудині яйце з лимонною кислотою (на кінчику ножа) до утворення піни. Добавте отриману гарячу сирну масу до яєчної і продовжуйте збивати до однорідного стану. Зберігайте в холодильнику.

Фото anisima.ru.

КЛАСИЧНИЙ З КИСЛОГО МОЛОКА

Традиційний спосіб приготування сиру в домашніх умовах, яким користується чимало господинь

Фото vkazivka.com.

Інгредієнти: 3 л домашнього кислого молока, 0,5 л кефіру (зенежирений не годиться).

Приготування.

Влийте кисле молоко в кастрюлю, поставте на вогонь середньої інтенсивності, доведіть до температури 35–40°C. В цей момент ви помітите, що сироватка починає відділятися. Підготуйте друшляк, застеливши марлею, складеною в 6–8 шарів (краї повинні вільно звисати), поставте його на велику ємність для сироватки, відкіньте на нього теплий сир і дайте трохи стекти. Не відмишайте, зав'яжіть у вузол кути цідилка і підвісьте над ємністю, в яку стікала сироватка. Почекайте кілька годин, поки відіде зйова рідина.

● «ГАРБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ»

Чорно-біла — не тільки зебра...

Будь-який китаєць вам скаже,
що насамперед це панда —
тварина-гордість його країни

Грицько ГАРБУЗ

Але спочатку ще раз повторимо запитання, про відповідь на яке ми почали мову.

**«ГАРБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» —
30 (2018)**

«Посірілі думки наших думок пле-тут сії клубочок...» От хочеться, щоб сьогодні і ваші думки, як співає чудовий український гурт «Без обмежень», посіріли трохи. Бо запитання наше «чорно-біле». Пов'язане із твариною, яка і на кольоровому фото мало відрізняється від чорно-білого.

Її зображення — як символ расової терпимості. Бо народжується рожево-білою, хоча з часом стає... чорно-білою. Тобто, одночасно завдяки кольорам і місцю проживання є і європейцем, і африканцем, і американцем, і азіатом...

У гарбузі — папірець, на якому написана назва країни, де вона то-тально поширенна і за вбивство якої на браконьєрів там чекає... смертна кара. Бо ще три роки тому ця тварина належала до категорії зникаючих,

**Це, звісно, не «ой,
мамо, на свята я не
була свята...» і не
«піду я у садочок,
наймся черв'ячків...»**

але тепер, слава Богу, кількість особин зросла. Як і кількість мультфільмів, фільмів та різноманітних історій про цього добряка, хоч і хижака...

**Назву якої держави ми захова-
ли у гарбузі?**

Згідно із жеребкуванням, котре провела велика прихильниця інтелектуальних конкурсів — головний лікар Луцької міської клінічної лікарні, кандидат медичних наук Лариса Петрівна Духневич, — серед 26 учасників, які надіслали правильне слово-відповідь «Китай», по 100 гривень отримають двоє волинянок: продавчина із села Затурці Лока-чинського району Яна Скібінська

(«Дуже подобається ваші завдання, часто розгадую з донькою і братом человека — великими прихильниками «Гарбуза із секретом») і вчителька математики із Бережанки Горохівського району Любов Ярошук («Зізнаюсь, я вперше відправила «есен-меску» у «Цікаву газету», тож сама переконалася, що недарма кажуть: «Новачкам завжди щастити!») А ось на спеціальний приз — 150 гривень — знову жодна з історій не заслужила. Ех...

Перед тим, як оголосити нове завдання, попросимо переможців надіслати на адресу редакції копії першої та другої сторінок паспорта та ідентифікаційного коду.

А ще панду називають «бамбуковий ведмідь» (велику) і «котячий ведмідь» (малу).

Фото pinterest.co.uk.

УСМІХНІТЬСЯ!

:)) :)) :))

На митниці:
— Скільки блоків цигарок везете?
— Вже ніскільки... Усі в черзі викурив...
():)) :))

Обід в одеській сім'ї. Мама дає синові шматок пирога.
— Мамо, я хочу два!

— Ой Моню, я тебе благаю, не відовлі-
кай матусю. Таки візьми ніж і розріж шма-
ток навпіл.
():)) :))

— Мамочко, а чому цукерочка назива-
ється «Яблуко»?
— Тому що туди додають яблучного

— Дивно... Що ж тоді добавляють у
«Киць-киць» або «Тузик»?
():)) :))

Розмовляють двоє приятелів:
— Моя дружина зі мною не говорить...
— Чому?
— Образилася. А на що — ніяк не збаг-
ну. Попросила принести їй швейний метр.
Питаю: «Навіщо?» Каже: «Талію поміряти».
Я лише уточнив: «Думаєш, вистачить?»

:)) :)) :))

Мама питає Вовочку:

— Коли ти йдеш по вулиці і бачиш гар-
ний сад, а в ньому багато груш і яблук, що
ти думаєш про того господаря?

— Тут одна думка: чи є в нього собака?

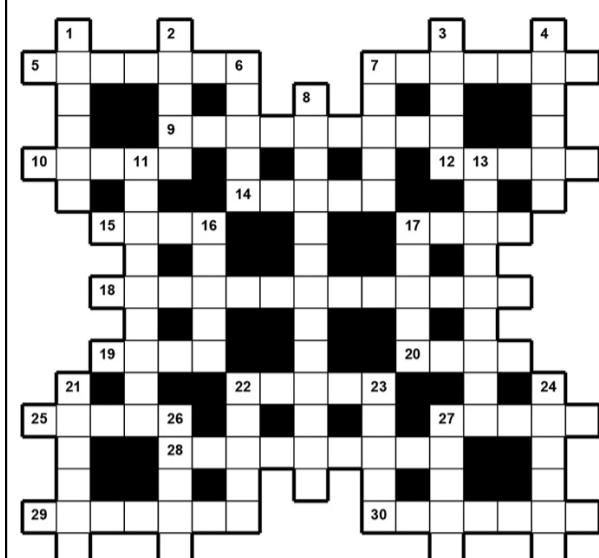
:)) :)) :))

У тролейбусі:

— Виходите?

— Я? Ходжу!

КРОСВОРД

По горизонталі: 5. Український письменник, автор романа «Біль і гнів». 7. Ансамбль із чотирьох виконавців. 9. Народна пісня венеціанських човніарів. 10. Невелика морська риба. 12. Пора року. 14. Міра землі на дачі. 15. Спеціальне звання, чин. 17. Опуклий дах, що має форму півкулі. 18. Одна зі світових релігій. 19. Діючий вулкан на о. Сицилія. 20. Оповідання В. Дрозда «Біль... Шептало». 22. Місце воєнних дій. 25. Прийом в образтворчому мистецтві. 27. Територіальна одиниця, створювана для проведення виборів. 28. Ярлик, що наклеюється на внутрішній стороні обкладинки книги і вказує на її власника. 29. Англійський футбольний клуб. 30. Лікар, медик по-давньому.

По вертикалі: 1. Морське військове звання. 2. Порожній циліндр. 3. Порошок для шоколаду. 4. Різновид окулярів. 6. Футбольний клуб, що торік був у Рівному. 8. Примарне фантастичне уявлення про що-небудь. 11. Скульптурна фігура. 13. Один із видів темпераменту. 16. Підрозділ у дитсадку. 17. Зубожіла, соціально й морально занепала людина. 21. Стержень для чистки вогнепальної зброї. 22. Передня частина будинку. 23. Подорож по кругу. 24. Насипний пагорб на могилі. 26. Квіток у метро. 27. Болотна трава.

Склад Микола ДЕНІСЮК,
с. Щитинська Воля Ратнівського району.

Відповіді — у наступному номері

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД ВІД 2 СЕРПНЯ

По горизонталі: 1. Скульптор. 5. Фабрика. 7. Памфлет. 8. Ректорат. 9. Амариліс. 11. «Ейбар». 13. Ангел. 14. Астма. 15. Пікап. 17. Октет. 20. Салон. 23. Тесленко. 24. Анаconda. 25. Мозаїка. 26. Антракт. 27. Санаторій.

По вертикалі: 1. Саркофаг. 2. Референт. 3. Маркіза. 4. Репліка. 6. «Антей». 7. Прага. 8. Реципієнт. 10. Сандулич. 11. Еліпс. 12. Радон. 15. Престол. 16. Косеканс. 18. Теккерей. 19. Техніка. 21. Агора. 22. Обама.

SUDOKU

Правила нескладні: заповніть порожні клітинки цифрами від 1 до 9 так, щоб у кожному рядку і кожному стовпчику не було двох однакових.

Склад Леонід МАНЧИНСЬКИЙ.

1							8	
	7			4			1	
		2			3	7		
			1				8	
8		9		2			5	
9				7				
2	5			3				
3		1			9			
	4						3	

Відповіді
на кросворд
SUDOKU,
опублікований
2 серпня

Відповіді —
у наступному номері
«Цікавої газети»

3	5	9	8	6	2	4	1	7
7	1	6	5	9	4	8	2	3
2	8	4	1	3	7	5	6	9
6	9	3	4	5	1	2	7	8
5	4	2	7	8	3	6	9	1
8	7	1	6	2	9	3	5	4
9	3	8	2	1	6	7	4	5
4	2	5	9	7	8	1	3	6
1	6	7	3	4	5	9	8	2

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Замість нареченого на весіллі обнімала його картонний муляж. Бо коханий був... на небесах

10 серпня 2003 року світові засоби масової інформації оприлюднили звістку про перший шлюб у космосі.

Одружувався космонавт з України Юрій Маленченко. Щаслива обраниця — Катерина Дмитрієва, росіянка зі Сполучених Штатів. Йому — 41, їй — 26

Оксана КОВАЛЕНКО

Закони штату Техас, де мешкала наречена, дозволяли зіграти весілля, на якому може бути відсутній хтось із молодят. На той момент Юрій перебував на висоті 400 км над Новою Зеландією на борту Міжнародної космічної станції, тож Катерина у Х'юстоні, в Центрі управління польотами, обнімала його картонний муляж. Слова вірності промовляли, дивлячись у монітори і одягаючи обручки кожен сам собі. Направду шлюб, укладений на небесах. Вінчання відбулося через рік. А тоді у Техасі гості молодої перепитували про Україну, бо ж наречений — звідти! У 2006 році в Юрія та Катерини народилася дочка Камілла (у нього ще є син Дмитро).

Після їхнього одруження NASA і Росавіакосмос оголосили, що включать до контракту, який укладають усі космонавти, пункт про захисту подібних весільних церемоній.

Якщо керівництво NASA пішло навіть на те, щоб провести церемонію реєстрації шлюбу в своєму Центрі управління польотами, то в Росії заявили: «Ми не забороняємо йому це робити, але він повинен вести себе як космонавт, а не як кінозірка».

Юрія Маленченка знають як російського космонавта українського походження. Народився він у Світловодську на Кіровоградщині 1961 року. Мама — вчителька, батько — голова колгоспу. Вирішили назвати хлопчика Юрієм, бо саме цього року світ дізнався про політ у космос Юра Гагаріна. У школу Маленченко пішов у 6 років, навчався відмінно. Сусіди тільки дивувалися, як довго хлопець висиджує над книжками. Правда, через те, що закінчив школу у 16, не зміг вступити у вище військове льотне училище, куди брали старших. Отож рік провчився у Харківському інституті радіоелектроніки, а тоді, не повідомивши батькам, вступив до авіаційного. Закінчив його з відзнакою, а потім ще й військово-повітряну академію.

Щоб стати космонавтом, хлопець із Світловодська подолав конкурс за участі 2 тисяч 400 пілотів! Відбрали п'ятьох. До першого польоту Юрій готовувався близько двох років. Іспит на трійку на такому рівні «не проходить». Коли згодом його запитали, якими чеснотами має володіти космонавт, відповів: «Професія космонавта вимагає великого набору різноманітних знань, умінь і навичок. Необхідно бути дуже

Довідка. Юрій Маленченко є інструктором-космонавтом-випробувачем 1-го класу Роскосмосу, 308-й космонавт у світі, Герой Російської Федерації та національний Герой Казахстану. Має чимало медалей, серед них — медаль NASA.

здоровим, здатним переносити різноманітні значні навантаження... / потрібно бути доброю людиною».

Мір би бути, як Каденюк, — українським космонавтом, та за-пізно отримав пропозицію. Один із експертів розповів газеті «День», що коли Маленченку пропонували летіти від України, він мав стартувати уже через півтора місяця за російською програмою. То був 1994 рік: Леонід Каденюк саме готовувався до польоту на кораблі «Буран». Отож Маленченка «помітили» пізно. Однак про малу батьківщину Юрій не забуває: під час космічного рейсу на російському кораблі зробив геофізичну зйомку саме для Кіровоградської області. Побував на орбіті 6 разів, востаннє з грудня 2015 року по червень 2016-го (загалом «на небі» провів 827 днів).

За те, що згубив у космосі специальний молоток, з Маленченка вирахували 2 долари 42 центи. Про це батько Юрія якось розповів одному із журналістів. Було і серйозніше: космонавт мало не відр

вався від страхувальних агрегатів: «Це те, що ми, батьки, знаємо, але дечого і нам знати не варто. Тому й радімо, як щоразу живий і неушкоджений повертається на Землю».

Космонавт Маленченко управляє експериментами, які стосуються медицини, біотехнології та інших наук. Як розповів керівник інформаційно-аналітичного центру «Спейс-інформ» Микола Митраков, бувало, що космонавт сам достеменно не знати, яку виконує роботу, — експериментами керували із Землі: «Навантаження на екіпаж — величезне: психологічне і фізичне (за добу вони роблять кілька обертів навколо Землі), у них — то ніч, то — день, то — ніч, то — день... А як відпочиває космонавт? Ушафі-купе, в якій добре затикаємо вуха, тому що всюди все гуде».

За матеріалами інтернет-сайтів svetlovodsk.com.ua, peoples.ru, spacecossacks.com, day.kyiv.ua, fakty.ua.

● ДРАМА

Фото youtube.com

Чуже шмаття — чуже життя

Віра і Зоя товарищували з дитинства. Їхня дружба розпочалася ще в дитячому садочку, продовжили і зміцнили її роки навчання у школі, а пізніше — університет

Леся СМОЛКІ

Віра мала напрочуд міле обличчя і добру вдачу. Ще у шкільні роки її вподобав Олег із паралельного класу і почав упадати за нею. Та знаючи, що останнім часом у прислів'я «З мілим і в курені рай» вносить невеселі корективи наше життя, він на довгих три роки «розчинився» десь аж у льодах Гренландії.

Повернувшись, Олег запропонував Вірі руку і серце. Дівчина погодилася. Весілля було гучним, такого ще не святкували в містечку. Гостям пропонувалися найвишуканіші страви і напої. Але найбільш вражаючим було плаття, подароване хлопцем наречений. Воно викликало шире захоплення всіх запрошених: пошите з білої тонкої тканини, виглядало, як невагома хмарка, а велика кількість прикрас і оздоб робили його схожим на вбрання королеви. Королівською була і ціна — півтори тисячі доларів.

І хоча гроши давалися Олегові дуже важко, він, побачивши, як у заморських вбраниях його кохана дружина з милій жіночкою перетворилася на красуню, як щоразу з нетерпінням чекає його повернення, як, зустрічаючи, висне на ший і, плачуучи, просить ніколи й нікуди більше не їхати — вже й так вистачить заробленого і дітям, і внукам (аби тільки вони були), отримував від цього божевільну насолоду і надовго зникав, щоб повернутися з новим «уловом».

Зоя не відзначалася ні округлістю форм, ні плавністю ліній, проте не була й позбавлена певного шарму. Щось приваблювало в тонкому малюнку дівочого обличчя, а велики очі, здавалося, випромінювали звабу. Вона зустрічалася із сусідським хлопцем Вадимом.

Вони страшенно ревнували одно одного, далі йшло кілька денів «непомічання» винуватця, а тоді наставало недовге примирення. І так тривало чотири роки.

Уже кілька днів Зою нудило, відчувала дивну мілість у тілі, і вона подумала про те, що й

кожна жінка на її місці. Спочатку хотіла розповісти Вадимові, але потім вирішила зачекати ще трохи, щоб переконатися остаточно.

Вадим забіг вранці і сказав, що підвернулася «халтурка», і його кілька днів не буде в містечку. Дзвінка не сподіватися — хто зна, як складеться, а очікувати швидкого повернення. Зоя наважилася і розповіла

Не встигла й зrozуміти, що першим стекло кров'ю — серце чи тіло.

про свої припущення. Той дуже зрадів і пообіцяв повернутися якнайшвидше. Та не так сталося, як гадалося: за тисячу кілометрів від дому хлопець потрапив до лікарні. Кілька днів перетворилися на декілька місяців.

Коли не було Вадима, до Зої частенько навідувався його друг Степан, і вони годинами розмовляли. Якось по обіді задзвонив телефон (Степан із Зоєю саме пили чай), дівчина з радістю почула голос коханого, який повідомляв, що телефонує із сусіднього будинку і зараз буде в ней.

— Він уже тут! — закричала у захваті і підбігла до Степана. Той підхопив її на руки і закрุжляв по кімнаті. Один оберт, другий, третій — хлопець не втримався і разом із Зоєю впав на диван.

Ще не встигли вони підвістися, як пролунала:

— Яке своєрідне чекання коханого і друга! — від сильного удара в потилицю Степан заточився.

— Так ось хто насправді батько дитини, — міцно стусонув і дівчину в плечі, пожбурив на підлогу. Вона обличчям донизу так швидко, що не встигла зрозуміти, що першим стекло кров'ю — серце чи тіло. Так вона втратила дитину...

Закінчення на с. 11 »